

Ratíškovický Zvon

Obecní noviny • ročník 22 • číslo 6 • 2016 • cena 20 Kč

Z obsahu

Ocenění 2016

(strana 3)

Martina zlatá...

(strana 9)

Výlet do Osvětimi

(strana 14)

Z historie vinařství

(strana 15)

Ratíškovské památníky

(strana 18)

Webový katalog v knihovně

(strana 20)

Věra Sosnarová

(strana 22)

Akce Drákula

(strana 25)

Víčkobraní

(strana 27)

Fotbaloví kluci

(strana 28)

Úvodem

Vážení spoluobčané

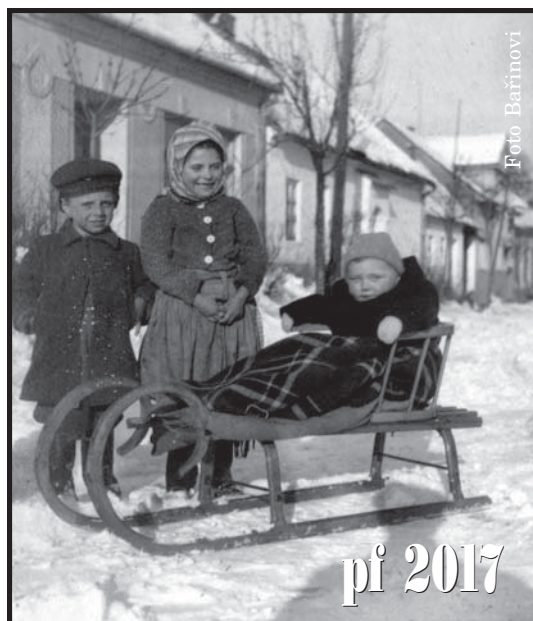
Můj letošní vánoční a novoroční pozdrav začnu velkým poděkováním za mimořádnou podporu v senátních volbách. Moc děkuji za těch neskutečných 890 hlasů v 1. kole a 1 128 hlasů v kole druhém, které mi významně pomohly k vítězství a zisku postu senátorky. Ratíškovice tak mají jak poslance, tak senátorku, tedy dva zástupce v Parlamentu ČR, což je na jednu obec naší velikosti dost neobvyklé, ale věřím, že to bude pro Ratíškovice přínosné.

V letošním roce Ratíškovice dosáhly i dalších velkých úspěchů. Zprovozňovali jsme vodovod na Slavíně, dokončili opravy na hasičské zbrojnici, sázeli stromy, opravovali smuteční síň a realizovali další akce, ale hlavně zahájili provoz v novém Spolkovém domě s novou kuželnou. Velmi rychle jsme si na něj zvykli a já doufám, že se v té krásné budově dobře cítíte a bavíte. Vedení obce se tím neuspokojuje, už nyní připravuje další projekty a stavby, aby se zvýšil standard služeb pro všechny naše občany, aby občané Ratíškovic byli na svou obec hrdí a já jen doufám, že budou i nadále tolerantní k některým nedostatkům či omezením při jejich realizaci.

Vážení spoluobčané, přichází nejkrásnější doba roku, čas vánoční. Je to čas ohlédnutí za vším, co se nám poda-

řilo i nepodařilo. Je to čas vzpomnutí všech krásných chvil s rodinou, s přáteli blízkými, letitými i nově získanými. V myšlenkách si připomeňme i ty, kteří nás opustili a budou nám u vánočního stolu chybět a naopak srdečně u toho stolu přivítejme ty, kteří v letošním roce přibyli

do naší velké ratíškovské rodiny. A pokusme se tuto předvánoční dobu prožít bez velkého spechu a nervozity.

Přeji Vám všem hodně zdraví, hodně štěstí, hodně krásných chvil, hodně dobrých lidí kolem Vás a co nejméně starostí a bolestí v příštím roce. Ať se Vám splní Vaše přání, očekávání a předsevzetí. Těm nejmenším přeji, aby pod stromečkem našli dárky, které si přáli.

Příjemné prožití svátků vánočních i novoročních Vám přeje a na společná setkávání se těší

Ing. Bc. Anna Hubáčková,
starostka obce

Rada obce...

Rada obce č. 62 ze dne 17. 10. 2016

Rada obce:

- projednala majetkoprávní záměry směny pozemků s firmou NET-BOL a koupě budovy č. p. 100,
- stanovila prodejní cenu biopopelnic pro občany ve výši 1300 Kč,
- schválila zahraniční cestu do družebního města Vouziers,
- schválila nabídkovou cenu firmy Montgas na provedení plynové přípojky do budovy smuteční síně,
- vzala na vědomí informace o přípravě zástavbové dokumentace pro výstavbu rodinných domů v lokalitě Padělky,
- rozhodla ku příležitosti výročí vzniku ČSR o udělení ocenění občanům, kteří se zasloužili o rozvoj a dobré jméno obce,
- rozhodla o provedení inventarizace majetku obce a jmenovala členy HIK,
- schválila vysoutěžené ceny společného nákupu elektrické energie a zemního plynu,
- deleguje místostarostu PhDr. Radima Štastného do dozorčí rady Mikroregionu Hodonínsko,
- schválila smlouvu o příkazu s Ing. Liborem Stránským, jednatelem společnosti PMCS s.r.o. na zpracování žádosti o dotaci na projekt Přístavby ZŠ Ratíškovice,
- rozhodla o opravě střechy prádelny v areálu Baník,
- schválila přijetí daru dvou dětských sedaček od manželů Zlámalových,
- rozhodla o zakoupení programového vybavení pro Baník Ratíškovice s.r.o.,
- rozhodla o zakoupení nového knihovnického softwaru TRITIUS pro Obecní knihovnu Ratíškovice,

- rozhodla o pořízení kuchyňského koutu do budovy Spolkového domu Ratíškovice.

Rada obce č. 63 ze dne 31. 10. 2016

Rada obce:

- přijímá finanční příspěvek z Nadace ČEZ ve výši 347 917 Kč na projekt Prkna, co znamenají svět, jehož obsahem je pořízení podia s rampou do hlavního sálu Spolkového domu Ratíškovice,
- schválila Plán řádné inventarizace Baníku Ratíškovice s.r.o. a jmenovala členy inventarizační komise,
- schválila Plán řádné inventarizace Osvětové besedy Ratíškovice a jmenovala členy inventarizační komise,
- schválila zprávu o hospodaření Osvětové besedy Ratíškovice a ZŠ a MŠ Ratíškovice za 3. čtvrtletí 2016,
- vzala na vědomí výroční zprávu ZŠ a MŠ Ratíškovice,
- seznámila se s výsledky kontroly ZŠ a MŠ Ratíškovice, Osvětové besedy Ratíškovice a Baníku Ratíškovice s.r.o.,
- projednala žádosti občanů o vydání souhlasu s kácením dřevin,
- schválila zapojení obce do přeshraničního projektu Mikroregionu Nový Dvůr „Pomáháme dobrovolníkem“,
- souhlasí s krátkodobým pronájem místnosti Obecního úřadu Ratíškovice pro výkon funkce senátorky,
- schválila cenovou nabídku Ing. Tomáše Havlíčka na zpracování projektové dokumentace novostavby Komunitního domu pro seniory v Ratíškovcích,

- schválila cenovou nabídku Ing. Libora Stránského na zpracování žádosti o dotaci na výstavbu Komunitního domu pro seniory v Ratíškovcích,
- schválila cenovou nabídku společnosti Požární bezpečnost staveb Brno na zpracování dokumentace požární ochrany pro Spolkový dům Ratíškovice.

Rada obce č. 64 ze dne 21. 11. 2016

Rada obce:

- schválila pronájem nebytových prostor kavárny v krytém plaveckém bazénu,
- seznámila se s protokoly o kontrole Osvětové besedy Ratíškovice, Baníku Ratíškovice s.r.o. a bytového družstva RABYD,
- vzala na vědomí návrh rozpočtu Mikroregionu Hodonínsko na rok 2017,
- projednala administrativu výběrového řízení na dodavatele zakázky „Úpravy okolí AC Ratíškovice“,
- projednala harmonogram ukončení provozování pohostinství s panem Fantou a vkladu do katastru nemovitostí,
- schválila Směrnici č. 2/2016 pro poskytování osobních ochranných pracovních prostředků a mycích, čistících a desinfekčních prostředků,
- schválila Směrnici č. 3/2016 pro pasport komunikací v obci,
- projednala žádosti o kácení dřevin v intravilánu obce,
- schválila nájemní smlouvu mezi Obcí Ratíškovice a Baníkem Ratíškovice, s.r.o.,
- schválila nájemní smlouvu mezi Obcí Ratíškovice a firmou Stokláska,
- schválila navýšení cen za pronájem mikrobuse,
- schválila navýšení cen ubytování na ubytovně v areálu Baník Ratíškovice.

PhDr. Radim Štastný,
místostarosta

Navštivte obecní
webové stránky

www.ratiskovice.com

Vítáme nové občanky...

Šimková Malvína
Macek Štěpán
Matěj Křižka

Z našich řad odešli...

Vaculová Alexandra 22 let
Gajdík Michal 68 let
Bařinová Žofie 91 let

Blahopřejeme...

Kordulová Teresie 85 let
Příkaský Josef 80 let
Norková Anežka 80 let
Kotásková Hedvika 80 let
Zahrádka Stanislav 80 let
Gajdík Štěpánka 85 let
Blahová Eva 85 let
Příkaská Marie 91 let
Příkaská Jindřiška 80 let
Příkaská Emilie 85 let
Gasnářková Kateřina 90 let

Svatby...

Kryštof Horák a Zuzana Králíková

JK

Ocenění 2016

Každý rok Obec Ratíškovice při příležitosti státního svátku *Dne vzniku samostatného československého státu* (28. října) a vý-

znamného životního jubilea uděluje ocenění občanům, kteří se zasloužili o rozkvet a prezentaci obce v oblasti kultury, sportu, umění nebo spolko-

vé činnosti. I v tomto roce rada obce navrhla ocenit pět občanů, kteří se výraznou měrou podíleli na rozvoji i reprezentaci Ratíškovice (*viz foto zprava*): Zbyšek Němec, Mgr. Miroslav Kovařík, Ing. Rostislav Klimeš, Marie Bardúnová a Jan Kordula. Blahopřejeme.

PhDr. Josef Hanák

Blahopřání

Obec Ratíškovice přeje paní **Janě Koplíkové** hodně zdraví a štěstí ke kulatým narozeninám, které nedávno oslavila.

Se srdečným přáním předáváme i velké poděkování za rozvoj kultury a tradic v naší obci.

Blahopřání

Ve čtvrtek 1. prosince 2016 oslavila významné životní jubileum nepřehlédnutelná osobnost naší dědiny – paní **Marie Bardúnová**.

Hodně štěstí, zdraví, osobní pohody a Božího požehnání přeje do dalších let celá obec!

Bez práce nejsou koláče
kalendář obce Ratíškovice 2017

„Bez práce nejsou koláče“

Již po deváté v řadě vydává obec svůj nástěnný kalendář. Tentokrát znovu s tematikou Ratíškovjáků v práci. Kalendář s názvem „Bez práce nejsou koláče“ obsahuje 13 černobílých fotografií míst a osob, jež známe nebo jsme je znali. Historický rozměr kalendářů v nás tak může vyvolat spontánní cvičení paměti. Tak jako v předešlých letech je kalendář ekologickou komoditou, kdy je k dostání na sběrném dvoru tříděných odpadů a získá se směnou za nepotřebný elektrospotřebič.

RŠ

**Bohatství a rozkoš přestane,
jedině dobré jméno ostane.** (Dalimilova kronika)

Vážená redakce,

chtěla bych napsat poděkování naší paní kronikářce – paní Martě Kordulové. Nevím, jak dlouho píše kroniku, ani kdo psal tyto dějiny obce před ní (za což se stydím a zjistím si to), ale vím, kolik času a odříkání dává naše paní Martička, tomuto daru od Boha, jak sama říká. Kolik lidí navštívila a kolik příběhů se jí vrylo do srdce, které pak přenášela na papír a pak do kroniky – pořád s úsměvem a láskou mezi nama. Marti, děkuju a děkuju za všechny moje spoluobčany.

A Martičko, svíčkovou uvaří hodně kuchařek aj kuchařů, ale psat kroniku obce – nevím, jestli bys napočítala na dvou rukách. Ještě jednou děkuju a přeju hodně zdraví, nohy ať šlapú a pevnú ruku – ať píše. Láska k lidem ať nezmizí.

(Anonym)

Poděkování

Chtěla bych poděkovat **SDH v Ratíškovicích** za rychlý příjezd a precizní práci, kterou udělali v neděli v poledne 23. 10. 2016, při odstranění létavých vos v bytě. Do příštího roku jim přeji hodně zdraví a co nejméně výjezdů. Děkuji.

Jitka Bendová

Investice

Dubňanská je už dobrá

Hrbatá a do obloučku. Taková byla silnice z Ratíškovic do Dubňan. Nyní je tato dobrodružná cesta na Hrbov či až do sousední obce minulostí. Dva měsíce trvalo firmě Silnice Group, aby rizikovou komunikaci, kdy se předjíždělo na šikmé ploše, předělala na vozovku parametrů „jak se patří“.

RŠ

Jihomoravský kraj

Škola pro přírodu

Vysazením čtyř hrušní v intravilánu obce byl završen projekt „Škola pro přírodu“, který byl zahájen ve spolupráci s ostatními místními spolky akcí Uklidme Česko a dále pak pokračoval podporou sběru papíru, tvorbou (Václav Koplík, Ladislav Špeta) a tiskem Pexesa s tematikou chráněných, jedovatých a jedlých hub a tvorbou (učitelský sbor ratíškovické ZŠ) a tiskem regionální učebnice, která je určena pro výuku žáků 6. tříd.

Projekt byl finančně podpořen z Programu environmentálního vzdělávání, výchovy a osvěty pro rok 2016 Jihomoravským krajem, za což mu patří poděkování.

RŠ

My jsme zasadili, vy budete sklízet

EVROPSKÁ UNIE | Pro vodu,
Fond soudržnosti | vzduch a přírodu

Po více jak roční přípravě došlo konečně k realizaci projektu „My zasadíme, vy sklídíte“, jehož výsledkem je vysazení 120 ovocných stromů (jabloň, třešň, višň, švestka, broskvoň, meruňka, hrušň a ořešák), a to jen na těch obecních pozemcích intravilánu, které sousedí s rodinnými domy a zahrádkami, jejichž vlastníci s výsadbou souhlasili a danou ovocnou dřevinu si zvolili. Zajímavostí je, že z oněch 120 stromů bylo 55 švestek. Výsadba byla provedena dle projektu Ing. Daniela Matějky a práce provedla brněnská společnost Paměť krajiny. Projekt byl finančně podpořen Státním fondem životního prostředí, za což mu patří poděkování.

RŠ

Jazz v příšeří

Spolkový dům prochází testem svých schopností: co lze v novém stavení provozovat a s jakými výsledky?

Přečkal třídenní hody, koncert The Tap Tap i vážné hudby, vernisáž obrazů, narozeniny... a 17. listopadu obstál i při jazzovém koncertu.

Přes 70 posluchačů mělo možnost v prostoru s dobrou akustikou a v příšeří svíci se zaposlouchat do dobrého jazzu v podání Františka Uhlíře, Jaromíra Helešice, Adama Tvrdeho a britského saxofonisty Andyho Schofielda.

RŠ

5x foto J. Hanák

František Hanáček a Jackson Pollock ve Spolkovém domě

Vestibul nového Spolkového domu s přiznaným pohledovým betonem je oživen velkoformátovým obrazem jakoby z dílny amerického malíře Jacksona Pollocka. Autorem tohoto výtvarného díla je kyjovský rodák dlouhodobě žijící

v Brně, akademický malíř František Hanáček, který 14. října byl přítomen otevření výstavy svých 20 obrazů, jež byly instalovány na galerii Spolkového domu. Vernisáž zahájil, slovem znalce díla Františka Hanáčka, JUDr. Vladimír Gašpar a hud-

bou naše dětská cimbálka pod smyčcem Marie Ostřížkové. Po tři týdny mohli návštěvníci zhlédnout obrazy, a to nejen pollockovského typu. Byla zde i díla inspirující se tvorbou Picassa, Emila Filly, či mistrínského Vladimíra Vašíčka. **RŠ**

Beseda

Setkání s minulostí

Téma vinohradnictví nebylo pro letošní **Setkání s minulostí** vybráno náhodně. Pěstitelé vinné révy i výrobci vína si totiž v tomto roce připomínají dvě významná výročí. Před osmdesáti lety, v roce 1936, byly z iniciativy lidovecké Zemědělské družiny vysázeny v katastru Ratíškovice první sazenice šlechtěných vinných rév, a v roce 1966 bylo zahájeno budování vinných sklepů v současnosti známých pod názvem Slavín.

Více jak dvacet let pořádá MO KDU-ČSL pro milovníky nejen ra-

tíškovické historie, vždy v rámci připomínky a oslav výročí vzniku samostatné ČSR, toto besedování. Letos se i z důvodu tematiky připojila k besedě ZO ČZS i Osvětová beseda a jako host přednášel své poznatky PhDr. Jan Krist ze sousedních Milotic, obrazem provázel PhDr. Josef Hanák, ředitel školy.

No a jaké by to bylo besedování bez plodů vinné révy a lidské práce neboli „zkapalněného slunka“. Svými vzorky se pochlubilo vinařství B/V Bábíček Vacenovský, a to neledakými. Návštěvníci mohli ochutnat

mimo jiné Ryzlink rýnský, pozdní sběr, ročník 2013, který získal na světovém hodnocení v severoamerickém San Francisku zlatou medaili, a další jejich vína. Svou kolekci vzorků si připravil i předseda ZO ČZS Ing. Jiří Hubáček a chutnalo i červené víno od místostarosty PhDr. Radima Štastného. Určitou důstojnost tomuto konání, které se v posledních letech uskutečňuje v jídelně základní školy, stvrdili svou účastí i paní senátorka a starostka obce Ing. Bc. Anna Hubáčková a poslanec parlamentu ČR Ing. Josef Uhlík.

V úvodu se přítomní seznámili s některými osobními údaji 115 let staré tragické události, po které byla část ratíškovického lesa pojmenována

U Zabitého. Po vyslechnutí jedné z prvních zdokumentovaných ratíškovických písniček, ze zpěvníku Františka Sušila vydaného v roce 1856 „*Pijme vínečko, dobré je*“, následoval chronologický sled spjatosti ratíškovických s pěstováním révy, sklepním hospodářstvím i konzumováním tohoto starobylého nápoje.

V úvodu svého příspěvku Jan Krist ozřejmil, proč nemá v Ratíškovicích pěstování vína staletou tradici. Důvod byl prostý – přežití a poloha. Ratíškovice byly a jsou ze tří čtvrtin obrosteny lesy a značnou část výměry zemědělské půdy tvořil pasuňk – pastviny, tedy půda nevhodná na pěstování kulturních zemědělských plodin i na louky jako zdroj píce. Proto se každý kousek půdy obdělával na získání živobytí. Ratíškovickým vlastnictví vinohradů komplikovala i blízkost hranic panství, potažmo i církevních.

Přesto se v milotické *Dubičské hoře* (Dubičáku) ratíškovičtí objevovali, a to při prvním jarním okopávání vinohradů, které bývalo v době půstu (odtud název *postnice*), a také při sběru hroznů - vinobraní. Došlo i na zajímavosti ohledně některých názvů vinných odrůd a také na jakýsi žebříček nejvýznamnějších moravských archivních vín. Mimochodem jedna láhev Rulandského bílého z roku 1945 (je jich celkem 8 lahví) je šacována na 10 000 Kč.

Příští rok to bude 160 let od dokončení stavby místního kostela, a tak pořadatelé připravují i historii farnosti, kdy jsme spadali pod Hodonín, Milotice a Dubňany. Jed-

Inzerce

**Mám zájem o koupi
rodinného domu**
v Ratíškovicích, příp. v okolí.
Nabídněte na tel. čísle:
604 641 463

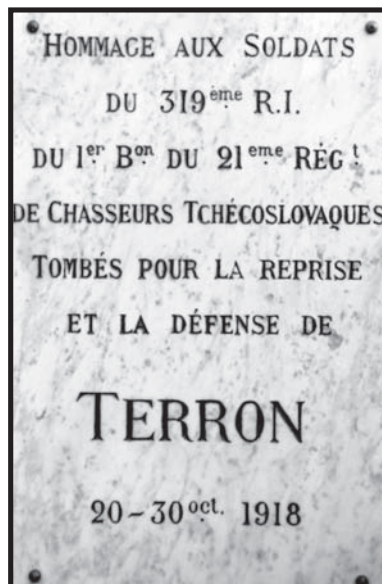
**Hledám ke koupi byt
v Ratíškovicích nebo
v Hodoníně.**

T:739 823 546

ním z významných hostů bude dubňanský znalec historie a autor několika knih Ing. Václav Ilčík.

Vašek Koplík

Partnerství

Vouziars památka československým vojákům I. světové války

Každý rok zástupci Ratíškovic a Česko-francouzské společnosti společně s přáteli z Vouziars uctívají památku vojáků padlých v 1. světové válce. Právě tyto historické události spojily na samém začátku partnerství Ratíškovic s Vouziars. Připomeneme si, že ve Francii padlo 650 československých legionářů. U každého pomníku v okolí Vouziars vzdávají účastníci pietního aktu

čest těm, kteří padli nejen za Francii, ale i za svoji vlast, od které je v posledních chvílích života dělily stovky kilometrů. Jedna z velkých bitev byla u Terronu (18. - 22. října 1918). Urputností, nasazením i obětmi se boje v trojúhelníku Vouziars - Chestres - Terron vyrovnaly např. bitvě u Zborova, i když zůstaly v jeho stínu.

Několikrát na památných místech zazní slovenská, česká a francouzská hymna. Je to velmi důstojné a také dojemné, když mladí Francouzi čtou před pomníkem u radnice Vouziars třeba tento dopis:

Milá matko, překročili jsme les Vaux Chapitre. Je to hrůza, jeden trychtýř vedle druhého, v každém leželi tři nebo čtyři mrtví, Francouzi i Němci, jeden přes druhého. Jsou tady mrtví z října, pod nimi ti, co zemřeli v červnu, a pak už jen holé kostry těch březnových. Někteří ještě vypadají, jako by spali, modré a šedé uniformy jsou dnes nazelenalé. Nacházíme kusy těl, jsou téměř jako stromy, které tady nemají ani koruny, ani větve. Střely je roztrhaly až ke kořenům. Je tady pusto a ticho. Obrovský hřbitov lidí. Přeskakujeme mrtvé, bojíme se jich.

Zítřejí jdeme do útoku. Modli se za mne.

Ing. Vladimíra Motlová

Jirka Tlapák

(1953-2016)

*Gdo sa s tebou jednú potkal,
ten mosel byť rád.
Včel už budem veriť fotkám,
žeš byl kamarád.
Slovácký štych Ti dobre sedl,
to je treba rečť
a humor aj smích Ťa doviedl
na jednu z Tvojch cest.
S kamerú sis vedel rady,
dyž hody filmovals.
Každý vedel, čo za nápady
upřednostňovals.
Tolik hodů aj šlaháček
sme zažili v kroji...
Ale každý život má svůj háček,
co nad všetkým stojí.
Tak sa stalo, že v pulce března,
gdy jaro hledá cíl,
osud, či to, co nigdo nezná,
Ťa do temna natlačil.
Náraz dvoch aut, guča plechů,
dílo okamžiku!
Zrázu tma a málo dechu
na cestě u Rakovníku.
Potom už klid v lehkém vánku,
gdy sa budí tráva...
Jirka je v umělém spánku,
zněla krátká zpráva.
Půlroční stav beze změny,
kolem tichý šumot.
V dálce v kroji chlapé, ženy,
co spívají bez not.
Jirko, to my, z Ratiškovíc,
Ti na cestu spíváme.
A přání k temu ešte navíc,
že sa snád zhledáme.*

Vojta Koten

Seniři

Seniorky neodmítly pozvání do Prušánek

12. 11. 2016 v sobotu pořádal Svaz seniorů v Prušánkách ohlédnutí „Jaké bývaly martinské hody“. Svátek Martina připadá na 11. 11. Většina lidí má toto jméno spojené s příchodem zimy a sněhu a jedno z posledních bujarých rozloučení se zábavou a dobrého jídla, neboť přicházelo období půstu - advent. I tady v Prušánkách přijel sv. Martin na bílém koni, i když byl „houpací a na kolečkách“, doprovázely jej dvě selky, jedna s husou, druhá s bábovkou a k tomu dokonalý projev – proč to tak bylo. V tomto případě dokonalé. Vystoupení seniorek z Ratiškovíc také neklamalo a poděkováním byl potlesk, který si vyžádal seniorky zpět na parket. Šípové růžičky, které patřily k vystupování, předaly seniorky paní Květě Kopečkové - vedoucí seniorek v Prušánkách a Ludmile Kofronové rozené Koplíkové z Ratiškovíc.

Růžena Šedová

Maru Bardu - 70

*Osud máme všeci v genech,
tak nám to Pán určil.
K temu ešte dodal:
spat to nenech,
prst už sem Ti podal,
aby Tys byl tvůrčí.
Tys dostala plnú náruč
v téj nejlepšij době.
Možná dvakrát za rok...
Žádná obruč
nemá nárok
udržat to v Tobě.
Tak Ťa znajú, čo sú kolem,
aj dyž pořad kmitáš.
V kostele, aj v hody,
pešky, s kolem,
do nepohody
foťákem furt blikáš.
Roky idú, pribývajú
nám aj Tobě, Maru.
Na start všeci!
Tak Ťa znajú
malí, velcí,
špicama na čaru!
Pochodem vchod, tak voláme,
šťastný ten, gdo tvoří.
Ruky hore
všeci dajme,
ať zní zborem!
S úctú senyjóri.*

Vojta Koten

Foto J. Šupálek

Martina zlatá i rekordní

Mimořádným ratiškovickým úspěchem skončil jeden z pěti turnajů čtvrtého kola Českého poháru dorostu pořádaný poprvé na místní kuželně 4. prosince 2016. Celkem 57 mládežníků, z toho 26 děvčat, dávalo nové kuželně pořádně zabrat. Domáci se radovali i přesto, že pouhé tři měsíce provozu a tréninků neposkytují téměř žádnou výhodu domácího prostředí. A to díky mimořádnému výkonu a nakonec i vytvořenému novému rekordu kuželně na 120 hodů sdružených (15 hodů do plných a 15 dorážky na všech čtyřech dráhách). Ten vytvořila **Martina Šupálková** výkonem 584 poražených kuželek (377 plných a 207 do-

rážky), když starý měl hodnotu 582, a tím se stala Martina šampionkou turnaje. Neztratili se ani další domácí borci. Dominik Schüller byl mezi chlapci čtvrtý (558k) a Jiří Šupálek pátý (552k) a bodovala i Kristýna Košuličová (521k). Mezi moravskými kuželkáři bylo o toto klání mimořádný zájem a pro porovnání v Ústí nad Labem se turnaj nekonal (žádný přihlášený účastník), v Dobrušce - 15 přihlášených, v Rychnově nad Kněžnou - 37 přihlášených a v Poděbradech - 27 přihlášených.

Teď už čekáme jen na hodnocení „shora“.

Vašek Koplík,

tiskový mluvčí oddílu kuželek

Divadlo

Vzpomínám na neděli 23. října, kdy se hrálo ve Spolkovém domě v 16.00 hodin divadlo. Dříve se hrálo v budově starého kina u zdravotního střediska, ale tam se nevešlo tolik moc diváků a vzpomínám si, že byly přidány židle i na každém schodu, a to loni, když vystupovali herci ochotníci z Popudinských Močidelan,

jako nyní a název byl „Len tak prišli“. Sál byl plný diváků, nejenom Ratiškovjáků, ale z blízkých Vacevovic přijelo hodně žen se pobavit.

Všichni diváci odměnili herce dlouhým nekonečným potleskem a pak přišla naše paní starostka Ing. Bc. Anička Hubáčková a každému dávala velkou šipovou růži a nakonec se se všemi herci vyfotila na památku. Snad se fotografie objeví i v tomto čísle Zvonu.

Foto I. Bařinová

Všichni hráli dobře a mladík na 1*, až vyrostete, bude moc dobrý!

Marie Chvátalová

z ulice Zelnice

Praha

2x foto S. Haramiová

Regionální večer v Bratislavě

Vánoční Jarmark

3x foto J. Kopířková

Módní show

V sobotu 3.12. se ve Spolkovém domě v Ratíškovicích konala Předvánoční módní show, na které se prezentoval módní salon JD WOMAN z Hodonína, Boutique Iveta, Kadeřnický salon Adrea, MARY KAY a především Svatební agentura Ivana. Pořadem provázela skvělá moderátorka Ladik Šimeček. Vystoupila i zpěvačka ze Super Star slečna Zuzana Kosírová.

K vidění na přehlídkovém mole byla dámská elegantní móda, dětské oblečení a závěr přehlídky patřil svatebním šatům z agentury paní Ivany Příkaské, která v letošním roce oslavila již 25. výročí svého založení.

Všem moc děkuji za krásný večer a zvláště děkuji paní Ivaně Příkaské za realizaci módní přehlídky a Tomášovi Hanákovi za ozvučení, projekci a osvětlení.

Mgr. Jana Koplíková

2x foto Š. Kotásek

DH Stříbrňanka

Základní škola si napsala vlastní učebnici

Již desátým rokem mají všechny české základní školy možnost vyučovat podle vlastního **Školního vzdělávacího programu** (ŠVP), který si podle *Rámcového vzdělávacího programu* každá škola uzpůsobila na základě vlastních vzdělávacích i personálních podmínek. Byla zde rovněž dána možnost ovlivnit skladbu vyučovaných předmětů, čehož naše škola využila k zavedení předmětu Regionální výchova, jenž svým obsahem a pojetím náleží do vzdělávací oblasti *Člověk a jeho svět* i *Člověk a jeho příroda*. Tyto oblasti vymezují vzdělávací témata týkající se člověka, společnosti, přírody, historie i současnosti a směřují svým pojetím k dovednostem pro praktický život. Učí žáky pozorovat věci a děje v nejbližším okolí, kterým je obec a bezprostřední (katastrální) sousedi. Získat povědomí o místě, kde člověk vyrůstá a kde většinou i zůstává po celý život, se stává základním prvkem patriotismu každého jednotlivce – hrdého občana obce.

I když Obec Ratíškovice má v současné době k dispozici velké množ-

ství materiálů, které lze využít v předmětu **Regionální výchova**, přesto se objevila možnost, a zvláště nadšení, napsat si učebnici vlastní. Učebnice vznikla v rámci projektu *Škola pro přírodu* za finanční podpory dotačního programu pro poskytování dotací v oblasti *Environmentálního vzdělávání, výchovy a osvěty pro rok 2016* schváleného Radou Jihomoravského kraje. Žadatelem projektu byla Obec Ratíškovice, jehož garantem je PhDr. Radim Štastný, místostarosta obce.

Učebnice obsahuje celkem 40 kapitol, které jsou rozděleny do osmi samostatných tematických celků, týkajících se především regionální historie, přírodních poměrů, kultury, tradic, společenství, správy a též sportu. Každá kapitola je navržena tak, aby svým rozsahem pokryla jednu vyučovací hodinu. Autorský kolektiv čítá 11 osob, z toho devět

REGIONÁLNÍ VÝCHOVA

Učebnice pro žáky 6. ročníku základní školy

Josef Hanák a kolektiv

Obec Ratíškovice & ZŠ a MŠ Ratíškovice

pedagogů ZŠ Ratíškovice. Velmi vydatně autorsky vypomohli ředitelka Spolkového domu Mgr. Jana Koplíková (osobnosti kultury, kulturní tradice, spolky, osobnosti regionu) a Mgr. Zdeněk Gloz (rébusy, kvízy, tajenky a doplňovačky). Finanční dotace JMK umožnila náklad 300 ks učebnice v plné barvě, tisku se zhostila osvědčená tiskárna ŠIKI Kyjov.

PhDr. Josef Hanák,
ředitel školy

Projekt prevence

... aneb za málo peněz hodně muziky. I tak se dá nazvat projekt prevence rizikového chování, do které se aktivně zapojily všechny ročníky základní školy a který v plné požadované výši (71 600 Kč) finančně podpořil Jihomoravský kraj. Škola využila opět možnosti realizovat projekt v rámci specifické primární prevence rizikového chování žáků, zaměřeného na tři cílové skupiny: žáci – pedagogové – rodiče, a to rozmanitostí nabídek, příležitostí a aktivit. Výzkumy z oblasti prevence sociálně patologických jevů stále více pouka-

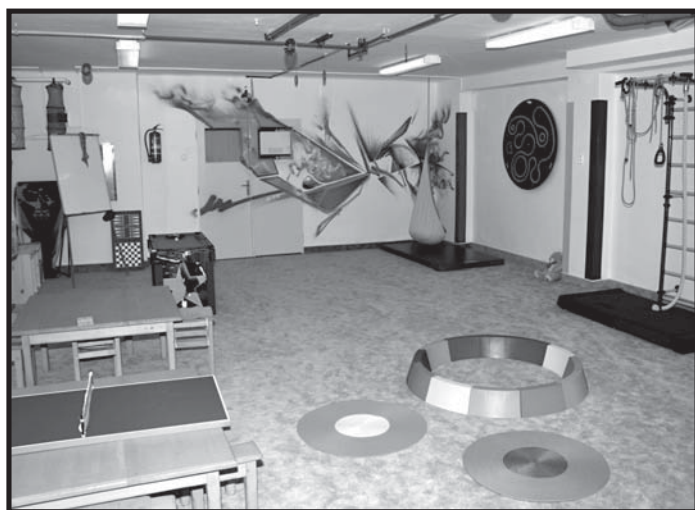
zuji na nesmírný význam předcházení rizikového chování u dětí nejen školního věku, proto projekt dostal příznačný název „**Prevence = nejlepší metoda řešení problémů, které se ještě nestaly**“.

Kromě seminářů, vedených odborníky na rizikové chování, bylo klíčovým cílem vydání vlastních didaktických materiálů s podtitulem *Život bez rizika*, které budou využívány v následujících letech ve výuce, ale i jako preventivní materiály pro rodiče. Proto ambicí vydaných materiálů bylo zapojit co největší

počet žáků školy do takových činností, které zcela nenásilnou formou plnily současně několik didaktických principů prevence sociálně patologických jevů. Důležitou součástí a obsahem materiálů jsou konkrétní rady a zásady, jak pomoci žákovi v riziku. Za obsah i didaktickou správnost jednotlivých výukových materiálů odpovídali třídní učitelé, výchovný poradce a školní metodik prevence. Za zmínku tedy zcela jistě stojí, čím se zabývali žáci v jednotlivých ročnících jakožto úspěšní řešitelé dílčích projektových aktivit:

Ročník	Aktivity	
1.	Žáci nakreslili barevné obrázky jako předlohu pro 4 různé Puzzle na téma <i>Moje rodina</i> .	
2.	Žáci nakreslili barevné obrázky pro Pexeso na téma <i>Zdravý životní styl</i> . Byly vyrobeny 4 různé sady.	
3.	Žáci připravili podklady pro nástěnný kalendář pro rok 2017 na téma <i>Rok školáka</i> , který obsahuje náměty aktivit dětí s rodiči na každý měsíc v roce.	
4.	Žáci sestavili v rámci předmětu Informatika brožuru velikosti A5 (32 stran) s názvem <i>Nejšťastnější událost v mém životě</i> . Jedná se o sbírku krátkých příběhů, která bude využívána zejména v předmětech Čtení, Rodinná výchova, Občanská výchova. Na sepsání příběhů se podíleli i rodiče žáků.	
5.	Žáci vytvořili podklady pro dva informační letáky A5 v rozsahu 6 stran na téma <i>Co je funkční rodina a Život bez závislosti</i> .	
6.	Žáci v rámci výuky Informatiky a skupinové práce vytvořili prezentace v programu PowerPoint na následující téma:	
		<i>Sekty, Závislosti, Kyberšikana, Rizikové zdravotní návyky a Agresivní chování.</i> 7. Žáci ve skupinách vytvořili tzv. myšlenkové mapy v podobě nástěnné barevné mapy (banneru) formátu A0, kde zpracovali následující klíčová témata: <i>Záškoláctví, Drogy, Šikana, Trestná činnost mladistvých a Sociální dovednosti.</i> 8. Žáci ve skupinách vytvořili nástěnné výukové informační plakáty (postery) velikosti A0 na aktuální témata: <i>Zdravý životní styl, Rodina, Kvalita života, Co je delikventní chování a Rizikové zdravotní návyky.</i> 9. Žáci se podíleli formou brainstormingu na scénáři k výukovému filmu (hranému dokumentu) „<i>Kde se stala chyba</i>“ v délce 20 minut. Finanční dotace umožnila, že kalendář žáků 3. ročníku i informační letáky žáků 4. ročníku vyšly v nákladu 400 ks s tím, že do každé rodiny žáků, kteří navštěvují ZŠ Ratíškovice, byl věnován vždy jeden výtisk. PhDr. Josef Hanák, ředitel školy

Nová herna

Vokamžiku, kdy se otevřel v obci nový Spolkový dům, vznikla otázka, jak využít prostory bývalých dílen v budově tělocvičny, které sloužily devět let jako sklad stolů a židlí pro kulturní akce. A protože aktivit školy přibývá a výukových míst, vymezených pro výchovu a vzdělávání žáků, je málo, vznikl nápad zřídit zde novou hernu – relaxační centrum školní družiny.

Vzhledem k tomu, že škola má na účetní rok zcela účelově vymezený finanční rozpočet, bylo nezbytné oslovit sponzory a hledat

cestu, kde zašetrřit z vlastního rozpočtu.

I když byla místnost bývalých dílen již dříve využívána za účelem výuky pracovního vyučování (od roku 1971 do roku 2007), nová herna vyžadovala nezbytné stavební i technické úpravy, které ochotně provedly dvojice Pavel Sukop a Josef Zahrádka, koberec odborně položila dvojice Karel Dobiáš senior a junior a malování se ochotně ujala poslední dvojice Zdeněk Vandurka a Pavel Ilčík. Hlavním sponzorem základního vnitřního vybavení se

stala firma PETRA spol. s r.o., zastoupená Petrou a Zdeňkem Bábíčkovými, která poskytla finanční dar ve výši 50 000 Kč.

Časová i finanční vstřícnost tak umožnila, aby již 1. října mohly děti, které navštěvují školní družinu, pobývat v rámci harmonogramu v nové herně.

Všem výše jmenovaným srdečně děkujeme za spolupráci a ochotu opět základní škole pomoci ve zvyšování kvality vzdělávání a výchovy dětí.

PhDr. Josef Hanák,
ředitel školy

Náš výlet do Osvětimi

Dne 31. 10. 2016 jsme se většina žáků devátého ročníku, pár žáků osmého ročníku, několik rodičů a učitelský doprovod v raních hodinách shromáždili na parkovišti u školy. Jelikož téměř nikdo z cestujících ještě v Osvětimi nikdy nebyl, byli jsme plni očekávání, co vše ten den uvidíme a zažijeme. Během cesty jsme naslouchali povídání našeho průvodce. Dozvěděli jsme se více o počátku 2. světové války, o Adolfu Hitlerovi a o černé nacistické myšlence a jejich plánech na likvidaci Židů a dalších lidí, kteří nebyli „rasově vhodní“ pro nacisty.

Během výkladu jsme se dopravili až na hranice s Polskem, na benzinku, kde byla přestávka na občerstvení a výměnu peněz. Dále jsme projížděli pohraničními polskými vesnicemi a byli si vědomi toho, že náš cíl se blíží a blíží.

Nyní následoval příjezd na parkoviště u Auschwitz I. Zde bylo o poznání chladněji a snažili jsme se trochu zahřát, ale při pomýšlení na to, kde se nacházíme a co za chvíli uvidíme, zahřátí se nepřipadalo v úvahu. Seřadili jsme se do fronty před detekční rámy, za nimi vyzvedli sluchátka a byli jsme rozděleni do dvou skupin: A, B. Poté jsme pokračovali dále za průvodcem. Ocitli jsme se před železnou branou koncentračního tábora, na jejímž oblouku bylo napsáno: „Arbeit macht frei“ (*Práce osvobozuje*). Již od brány byly vidět cihlové budovy a ostnatý drát. Nastala dlouhá procházka mezi samotnými budovami, které dříve sloužily polským vojákům jako kasárny, později si je však Němci upravili v „továrnu na smrt“. V některých zrekonstruovaných budovách jsou zřízena muzea. V jiných jsou ukázány ubytovny pro vězně, ubytovny pro dozorce, v dalších budovách jsou zase vystaveny pozůstatky, věci, které byly odebrány vězňům po příjezdu. V jedné místnosti jsme na vlastní oči viděli 2 tuny vlasů, v druhé zase plechovku s Cyklonem B za sklem. Zkrátka zde jsme spatřili to, co ne-

stihli Němci před příchodem Rusů zničit nebo odvézt. Závěrem prohlídky Auschwitz I byl průchod bývalou plynovou komorou, kde jsme procházeli přímo vedle pecí. Zde nás opravdu zamrazilo v zádech, ale to jsme ještě netušili, co nás čeká v Auschwitz II - Birkenau.

Autobusem jsme přešli asi kilometr a zde jsme již z dále viděli obrovskou cihlovou bránu s koleji uprostřed. Za chvíli jsme přišli až k ní. Prošli jsme branou, kterou procházely denně stovky vězňů, a započala druhá část prohlídky. Přišli jsme na betonovou plochu, po jejíchž stranách vedly koleje. Zde se nacházelo místo, kde byli vězni rozděleni na muže a ženy, na praceschopné a neschopné. Vpravo byly mužské ubikace ze dřeva, které jsou z většiny spáleny a vlevo zděné ubikace pro ženy. Šli jsme několik desítek metrů až na konec kolejí, kde se

po stranách nachází trosky zdemolovaných budov, ve kterých se mrtvoly spalovaly. Byl to zdrcující pohled. Nejen na pece, ale i na celý tábor. Několik km² rozlehlý tábor, na jehož místě bývaly vesnice, které Němci srovnali se zemí, aby zde mohli vybudovat „továrnu na smrt“, vyvolával skličující pocity.

Začali jsme se pomalu vracet směrem k bráně. Do zad nám

svítilo zapadající slunce a my jsme kráčeli po trávě mezi cihlovými domky a rozjímali o tom, co jsme viděli a kde se vlastně stále nacházíme. Měli jsme ještě možnost nahlédnout do umývár a do samotných ubikací. Při pohledu na „lůžka“ nám bylo o trochu víc zima a s přicházejícím soumrakem jsme si ještě živěji uvědomovali nesmírné utrpení lidí, kteří tady museli přežívat.

Závěrečné pohledy na surové zbytky toho, co nám lidé zanechali, pomalu končily. V těchto pozůstatcích bude navždy ukryto zlo páchané během dob 2. světové války, ale tyto pozůstatky také zůstanou důkazem pro lidi, co naivně a bezostyšně popírají existenci holocaustu a zločiny s ním spojené. Ať i nadále zůstane Osvětim připomínkou na zemřelé za ostnatým drátem, na jejich tichá hrdinství.

Jiří Šupálek,

žák 9. B

Mykologie

Poděkování i rekapitulace

Les Růdníček je místem, kde rostou houby až do pozdního podzimu, a tak není divu, že právě do něj chodí ratiškovští hřibaři ukončovat svou sezonu - zamykat les. Je to už ustálená forma poděkování za nabídnuté dary a příležitost k hodnocení růstu a konání za uplynulý rok.

Nesporným faktem je, že jak každý z lidí je svým způsobem jedinečný, tak také počasí je v každém období roku různé. Jednou z vlastností dobrého houbaře je ale pokora. A ti, kteří se jí vyznačují, brali růst hub během roku s po-

vděkem. Důkazem o schopnosti a umění ratiškovických byla nejen úspěšná výstava, ale také nabídka kulinářské nabídky během ní.

Aktivita hřibařů se nesoustřeďuje jen na výstavu, ale prezentují se i při dalších příležitostech. Letos to bylo povídání o houbách v Nivnici, Dub-

ňanech a Kyjově, zapojili se do oslav Dne Země v obci i v Hodoníně, tam byli také pozváni na Den zdraví a svými exponáty obohatili i výstavy v Nivnici a v Mariance na Slovensku. Když k tomu přidáme i spolupráci s radnicí v soutěži Vesnice roku, vydání Ratiškovického pexesa hub, tištění korespondenčních lístků k výstavám a kalendářů, zamykání a odemykání lesa, hodnotící členskou schůzi i určování hub nejen našim občanům po celý rok, není divu, že o tomto konání informují nejen okresní, ale i krajská a celostátní média.

To letošní zamykání mělo přece jen dvě zvláštnosti. Den před zamykáním lesa byl v Růdníčku při cestě s názvem Budková, připevněn obraz sv. Víta, jakožto patrona houbařů, kterého donátorem je lesnický dozorce Leopold Tomančák, jakožto patrona houbařů. O tom, jak se všechno odehrávalo, budeme čtenáře Zvonu informovat, i o připravovaném případném žehnání. Druhou milou skutečností byla přítomnost dlouholetého garanta ratiškovických výstav hub, dnes už emeritního pracovníka brněnské houbařské poradny Aloise

Vágnera. Ten pro místní členy mykologického kroužku přivezl dvě celkem exkluzivní nabídky, a to v rámci cyklu jarních přednášek v Moravském zemském muzeu (pro rok 2018) pro Romana Maňáka a autora článku. Tu jeho budou doprovázet fotografie Ladislava Špety, o jehož snímky projevilo zájem i nakladatelství houbařského atlasu v Dánsku.

Takže Dúbravěnků odpočin si ty i my a až ti mrazové přejdú... těšíme se na shledanou.

Vášek Koplík,
hříbař

Historie

Z historie vinařství v Ratiškovících

Dá se říct, že pozoruhodným způsobem se dovídáme ne o vinici, ale o vinném sklepe pro prvního dubňanského lokálního kaplana Ignáce Havránka. Víme o něm, že se narodil r. 1713 v Kyjově a už v roce 1738 byl vysvěcen na kněze. V Dubňanech sloužil od 1. ledna 1754 a v tom roku založili ratiškovičtí pro svého duchovního správce vinný sklep, o čemž svědčí listina ze 7. října r. 1788, ve které se píše: „*My, níže podepsaná celá obec Ratiškovská, dosvědčujeme tímto, že jsme v roce 1754 zaužili [rozuměj založili – vybudovali] sklep pod Dubňanskou Horou pro velebného pána pátera Ignáce Havránka, ten čas lokálního kaplana dubňanského, který sklep ne za jeho vlastní, nýbrž pro všechny budoucí pány kaplany*

se k užívání na budoucí léta zadal. Že tomu tak jest to my podpisem našeho písma potvrzujem jenž se stalo v Ratiškovících dne 7. října 1788. Franz Vlasák – pudmistr, Petr Kotásek – rychtář, Frantz Vacenovský a Josef Šupálek – oba starší obce.“

Paní Frolcová uvádí v publikaci o Ratiškovících, že z roku 1775 pochází seznam obsahující jména 39 majitelů vinic o celkové výměře 37 měřic. Jména půllánků, podsedníků a chalupníků označují prapředky dnešních vinařů. Uvádí se tato jména: Blaha, Dekar, Dobeš, Gajdík, Foltýn, Kadlčík, Kopl, Kordula, Kotásek, Kovářik, Macek, Nesvadba, Příkaský, Šupa, Šupálek, Toman, Vacenovský, Vlasák, Zemánek. Je velice pravděpodobné, že tyto vino-

hrady zanikly dřív, než mohly nést užitek. V pozdějších katastrofách z 18. a 19. století nejsou zaznamenány žádné vinice.

Přesto ratiškovičtí měli vinice, ale na cizím katastru. Důkazem o tom jsou zápisy v horenských knihách v Dubňanech a Miloticích. Ovšem nejpodrobnější zprávy nacházíme v testamentech. V roce 1796 zanechal půlláník Jakub Kordula jeden vinohrad v Mutěnské hoře za 80 zlatých a v Dubňanské hoře za 65 zlatých a v hotovosti jeden a půl bečky vína za 45 zlatých (takže bečka = 30 zlatých). Chalupník Jan Kordula odporučil v roce 1802 své dceři Kateřině jeden vinohrad vedle Ondřeje Příkaského z Ratiškovíc v Dubňanské hoře za 150 zlatých a k tomu vinné náradí. Čtvrtláník Jiří Klimeš odkázal svým dědicům tři vinohrady v milotické hoře v hodnotě 190 zlatých a jednu bůdu se sklepem ve Vacenovicích, a to v roce 1805. V roce 1814 chalupník Martin Nesvadba odporučil své dceři Martině a Kateřině každé jeden Dubičák po 100 zlatých. A roku 1820 zanechal Martin Mysliveček synu

Isidorovi vinohrad vedle Matouše Stráže z Ratíškovic za 100 zlatých.

Nejen vinohrady, ale i nádoby na hrozny a víno se odkazovaly. Byly to putny, trečafy, bečky a súdky. Největší sud byl na 12 věder, menší na 10, následovala pětítka, čtverka, trojka, dvojka a jedno vědro, nejmenší míra byla „půlvědro“. Podle starých pamětníků byly koncem 19. století vysázeny (snad v r. 1895) vinice v Hrubém poli, ale přišel révo kaz, a tak se vinice neudržely. Oni sami (pamětníci) si pamatují jen Kotáskův, Kundratův a Nesvadbův vinohrad. A tak víno měli jenom ti, kterým zůstaly vinohrady v milotické Dubiči hoře. Proto byly plody révy a lidské práce v Ratíškovicích velice vzácné, a protože svatby a úrody byly bez vína nemyslitelné, opatrovali si víno ratíškovičtí v okolních obcích. Stařeček Hnilica vzpomínal, jak s velikú slávú dovézl z Petrova za 1 zlatý čtvrt vědra vína (tam bylo vědro za 4 zlaté), v Dubňanech bylo dražší – jedno vědro za 6 zlatých. Zničené vinice nebyly už obnoveny, a tak vinařství upadlo v zapomenutí.

I když, kdo ví, jak to s těmi vinohrady bylo. Vzpomeňme si, jak dopadl první ratíškovický starosta v samostatném státě. Byl jím kandidát sociální demokracie František Nedůchal, který v době dozrávání hroznů vystřelil na muže, který vstoupil do jeho vinohradu, aby utrhl hrozen svému dítěti. Výstřel jej měl zastrašit a přinutit k opuštění vinice. Výstražná rána ale mužův život ukončila. František Nedůchal se trápil nad tragickou událostí a brzy na to se dne 17. 11. 1920 také odebral na věčnost. Toto vzpomínám jen proto, že se to týká vinohradů a že byly.

Po roce 1919 byl při lidové straně založen spolek s názvem Družina katolických zemědělců, neboli Zemědělská družina, vedená Cyrilem Antošem, č. p. 421, a Janem Kordulou, č. p. 5. V roce 1935 projeví někteří její členové zájem o vysazení vinohradů. Výbor svolal dne 10. listopadu veřejnou schůzi, na které přednášel J. Rosina z vinařské školy ze Bzence o pěstování vinic. Výsledkem tohoto shromáždění bylo založení Vinařské besídky, která čítala 22 členů. Nácestky u milotické silnice byly vybrány pro výsadbu nových vinohradů. A protože ten rok nemrzlo, tak někteří rolníci stačili připravit do konce roku půdu a na jaře 1936 vysázeli první sazenice nakoupené ve státní

vinařské škole v Mutěnicích. Takže letos je osmdesáté výročí od výsadby vinic na ratíškovickém katastru.

Možná je to shoda okolností, možná je to logická souvislost. Vinice byly v Ratíškovicích založeny v roce 1936, a to se přesně shoduje se založením Jihomoravského vinařsko-ovocnického družstva v Čejkovicích. Jeho velkým propagátorem, spoluzakladatelem a zároveň i prvním jednatelem byl známý a oblíbený farář páter Václav Skalník. Určitým paradoxem je, že pocházel z Vysočiny z vesnice Jimramov, ale přesto se stal uznávaným odborníkem speciálně na mešní víno a pěstování vína vůbec. A další pozoruhodnost o jeho osobě: Do Čejkovic přišel jako novokněz 1. května roku 1933 a v Čejkovicích se také odehrává 3. července r. 1971 na cestu k věčnosti – čili poznal jenom jednu farnost i když ta má filiálku v Poddvorově. A když už jsme u jeho osoby – je prvním objevitelem hříbu rubínového pro tehdejší Československou republiku a u něj se ukrývali za nacistické okupace parašutisté.

Ale vraťme se k vínu. Čejkovické družstvo si do vínku dalo heslo: „*Staň se členem družstva, podpoř sám sebe, a tak nepřímou podporíš myšlenku vinařskou, která má na zřeteli propagovat vína domácího původu, vytlačiti cizí vína z našich českých stolů, odstranění těžkých daní, jež brzdí vinaře v podnikání,*“ které dodnes nepozbylo nic ze své aktuálnosti. Toto družstvo mělo své filiálky ve Velkých Bílovicích, Strážnici a Mikulčicích a pro zajímavost trhy byly vždy na svátek sv. Kunhuty a sv. Marka Evangelisty, tj. 24. dubna.

Myslím si, že modernější rolníci – na tu dobu – získávali nové poznatky, jak ve spádové Strážnici, tak možná i v Čejkovicích, a ta myšlenka založení vinohradů mohla vzniknout tam. I když v Ratíškovicích to rozhodně nebylo jednoduché, protože z určité setrvačnosti upřednostňovali občané jiné zemědělské práce, a tím zanedbávali vinohrady. Jedním z dokladů je i citát tehdy zkušeného vinaře Matěje Slezara (Slezarovi mají Dubičák dodnes): „*Chlapci, dyž chcete mět dobré víno, musíte jít první do vinohradu, a až potom na sena.*“ A když jsme u těch Slezarů, Matěj měli bratra v Plzni a za cokoliv mu poslali soudek vína. Cituji část odpovědi: „*Bratře, došlo to v pořádku, ale ta frankovka byla orputně turdá.*“ Takže v té době se nejspíš nedosazovalo. Dalším problémem bylo

vymrzání sazenic, a tak místo nich sázeli odolnější druhy – hybridy.

O vinařství za Německa a hned po válce nejsou žádné záznamy. Až na Štěpána – kdy není pána – 26. prosince roku 1946 vzniká na schůzi v hospodě U Růžičků nová Vinařská besídka pod vedením Petra Hnilice ml. – Gabryša. Dne 9. února 1947 na 1. valné hromadě bylo zvoleno nové vedení s předsedou Janem Příkaským (č. p. 34) a jednatelem Michalem Příkaským – Zahradníkem. Už v té době se objevují myšlenky na postavení vinných sklepů v trati Na Drahách. Po únoru 1948 vznikají návrhy na založení výrobního družstva s vlastním sklepem a lisovnou. Tato Besídka vydržela do 8. ledna 1950. Je určitým paradoxem, že rozvoji vinařství pomohla kolektivizace zemědělství. Naráz bylo víc času na záhumenky a tudíž i vinohrady. Výsadba nových vinic, ale i ošetřování se neobejde bez vody. I když někteří ratíškovičtí vinaři byli velice šetrní, co by vozili vodu z domu – ta se musí platit – když si vodu mohou nabrat na hřbitově, kde to obec zaplatí. Proto se rozhodli vybudovat studnu na bývalém dole Theodor. To se stalo v roce 1961 osudným pro Josefa Vacenovského, který to zaplatil životem.

Rok 1961 je pro ratíškovické vinohradnictví významný také tím, že 1. května téhož roku vzniká Závodní pobočka Československého svazu zahrádkářů při Dole Osvobození, která se utvořila z Vinařské besídky při ROH Doly Ratíškovice, a prvním předsedou byl František Brhel (č. p. 24). O pět let později byla u Nácestků povolena stavba vinných sklepů. Těch důvodů bylo víc, ale v té době ani spousta rodinných domů nebyla podsklepená a vyrobit a navíc udržet víno v dobré kvalitě bez sklepů bylo nemyslitelné. Víno se uchovávalo v komorách a jiných místnostech, a tak nadšenci v roce 1966 začali s budováním vinných sklepů i zakládáním nových vinohradů. Můj otec Antonín Koplík byl na zemědělském odboru tehdejšího ONV a pak na Zemědělské správě, a tak si vzpomínám na počátky této aktivity. V některých rodinách se jako relikvie uchovávají ztracené pohárky a džbánky vyrobené v Kerotince (za přispění Pepíčka Kremla) se siluetou ratíškovického kostela, ratíškovické obecní pečeti a letopočtů 1613 a 1966. Ten první letopočet se shoduje s datem použití pečeti a ten druhý se váže k počátku výstavby

sklepů. Na některých nostalgických fotografiích najdeme i sklepy před farskou zahradou a právě ty už po zbudování nových nebylo potřeba a díky iniciativě MO ČSL byly staré sklepy zbořeny a prostranství zkulturněno.

Dá se konstatovat, že nedostatek prostor nejen pro uskladnění, ale i pro výrobu vína „tlačil“ některé vinaře k mimořádné aktivitě. O tom svědčí chronologický sled událostí. Cituji obecní kroniku: „Dne 13. ledna 1966 se sešlo několik zájemců o vinné sklepy, dne 30. března byla žádost schválena na Radě ONV, 27. dubna vyměřena místa a již 7. května zahajuje Petr Vacenovský a po něm Slávek (Jaroslav) Kotásek výkop prvních sklepů. Dne 21. května 1966 byla brigáda na vykopání sloupů starého elektrického vedení na Důl Theodor. Již tehdy se uvažovalo a myslelo na to, kolik námahy by se ušetřilo, kdyby byla zbudována elektrická přípojka pro mechanizaci. Dne 8. února 1968 byl na schůzce domluven postup. Zástupci JME (A. Gajdík) vypracovali projekt a 13. července jsme se sešli k slavnostnímu zapojení. Projekt byl plánován na hodnotu díla 54.000 Kč a nám se to podařilo za pomoci přítomných uskutečnit za 5.000 Kč.“ Z odpracovaných 492 brigádnických hodin tam má Petr Vacenovský 105 hodin (počítejte – únor, březen, duben, květen, červen – to je každý měsíc 20 hodin), Sláva Kotásek 66 hodin, Luboš Mokráš 33 hodin a další – na jeden sklep připadlo odpracovat 12 hodin.

Antonín Koplík ve svém slavnostním projevu 13. července poděkoval za ochotnou pomoc ze závodů, Jihomoravským energetickým závodům, MNV, ONV i občanům, kteří pomohli brigádami. Po slavnostním rozsvícení bylo na sklepech p. Kovaříkovi připraveno pohoštění – guláš ze srnce, kterého opatřil majitel sklepa, a spolu se Slávkem Kotáskem věnovali pozvaným i pohoštění vínem. Světlo je radost i život. „Ať žije světlo!“ ukončil svůj projev Antonín Koplík. A nejen světlo, ale i velká síla přišla na „Slavín.“ Tak nazvali sklepy „Na Nácestkách.“ A pěkně a snadněji staví další. Na výroční schůzi zahrádkářů bylo řečeno, že je jich už 12 hotových a 15 rozestavěných. Během let se stavěly další, byl zbudován i vodovod na přívod vody. V současnosti stojí nad Ratiškovickými u Nácestků celá čtvrt vinných sklepů. V půlce sedmdesátých let se začal z iniciativy Petra

Vacenovského – Vánole budovat myslivecký spolkový sklep. Ten byl dobudován po sloučení mysliveckých sdružení „Pole a Les“ po roce 1979 a sloužil i veřejnosti až do půlky devadesátých let, kdy se stal majetkem firmy Matějka.

Postupně, jak přibývalo sklepů, tak přibývalo i vinohradů. Když nestačily Nácestky, začala se réva vysazovat v přilehlých Hrubých polích a na Dílech po pravé straně milotické silnice. Díky iniciativě a kontaktům Antonína Příkaského byla v roce 1981 zbudována, i za pomoci JZD Rozvoj, asfaltová cesta kolem sklepů – později rozšířená nebo prodloužená na vinařskou stezku. Dne 21. května roku 2000 na Slavíně posvětil generální vikář – prelát Jeho Svatosti M, jehož výsledek byl věnován na postavení přípojky elektrické sítě do vinných sklepů. V roce 2007 byl poprvé uspořádán košt vín v Restauraci Sport, kde byla podávána červená vína a na Vlachovce bílé. Tento košt byl hodnocen jako velmi zdařilý.

A několik čísel a informací na závěr. Na ratiškovickém katastru se v současnosti nachází 64 ha vinic, na Slavíně je asi 100 míst pro sklepy, ale protože některé jsou spojené, počet sklepů je 92. V roce 2015 byl zcela zrekonstruován vodovodní řad, na který přispěl každý majitel sklepa 10 000 Kč, což spolu s příspěvky od vinařů činilo 1 070 000 Kč a hodnota díla je 2 019 000 Kč.

Vzpomínám si, jak mne velmi překvapil fakt, že arcibiskupské vinné sklepy v Kroměříži odebíraly některé druhy vína i z tehdejšího JZD Rozvoj a s potěšením kvitují, že v Encyklopedii vín, vydané v roce 1999 v Holandsku, autor Christian Callec uvádí mezi spoustou a spoustou vín i tuto informaci: „V Mutěnické oblasti mezi Hustopečemi a Hodonínem jsou vyhlášené obce Čejkovice, Mutěnice a Ratiškovice. Ratiškovické Rulandské šedé je vzácné, velmi extraktivní víno s typickou odrudovou vůní i chutí.“

O ratiškovickém víně se ví v současnosti i po celém světě, a to díky vinařství Bábíček - Vacenovský, které v kalifornském San Francisku získalo Zlatou medaili za Ryzlink rýnský pozdní sběr, ročník 2013. Stěžejní vína této společnosti jsou právě Ryzlink rýnský, Sauvignon a Chardonnay.

Nedílnou součástí vinařského života je i porovnávání – hodnocení vín známé jako degustace (košt vína), již

předchází bodování vzorků. Určitě si vzpomenete, že Vinařská besídka začala účinkovat 9. února 1947 a už 17. února Besídka pořádá **1. výstavu vín** s ochutnávkou. Celkem 21 vinařů tehdy nabídlo 41 vzorků a navštívilo ji 300 návštěvníků, kteří porovnávali i s nabídkou tří profesionálních vinařství. O patnáct let později, na Velikonoční neděli 22. dubna 1962, se konal **1. košt vín**. Za zmínku určitě stojí, že v 10 hodin dopoledne proběhlo bodování a v 15 hodin vlastní ochutnávka. První zmínka v ratiškovické kronice je z roku 1964, kde se píše, že: „Dne 9. 5. probíhala v sále ZK u mlýna vinařská soutěž: bodování vína.“ Dál se pokračuje: „Pěstování révy se každoročně o něco zvyšuje. Vylepšuje se také lepšími druhy. Mnozí pěstitele získávají při pořádání soutěží u nás i v okolí často dobrého hodnocení svých vín. Každoročně bývá pořádáno ochutnávání vína. Také letos bylo vinaři uspořádáno v sále Závodního klubu ochutnávání vína. Podnik měl četnou návštěvnost, převážně mužskou.“ O rok později v roce 1965 byla pod patronátem MNV na 1. máje již dopoledne uspořádána ochutnávka vín na Obecním domě v sále kina. V roce 1968 v Závodním klubu bylo uspořádáno ochutnávání vína, jehož výsledek byl věnován na postavení přípojky elektrické sítě do vinných sklepů. V roce 2007 byl poprvé uspořádán košt vín v Restauraci Sport, kde byla podávána červená vína a na Vlachovce bílé. Tento košt byl hodnocen jako velmi zdařilý.

A teď trochu čísel a faktů. V roce 2009 byl pořízen i s přispěním ČEZu první stan, v roce 2011 z Fondu mikroprojektů dva chladičky a dvě oplachovačky, v roce 2012 z Vinařského fondu meteorostanice. Dne 14. května 2013 schválila Rada OÚ nákup oplachovačky a pivních setů, další chladič byl pořízen z Vinařského fondu v roce 2014 a loni i s podporou ČEZu další stan. Letos se konal jubilejní desátý Open Air – venkovní košt se stabilní účastí kolem 1 100 návštěvníků a 1 100 vzorků. Od roku 2014 jsou na koštu zastoupeny profesionální firmy s možností nákupu zaláhovaných vín.

A svůj příspěvek končím konstatováním, že loni byly poprvé otevřené sklepy na Slavíně pod názvem SAUVIGNON MAN a letos se akce konala podruhé. **Vašek Koplík**

Ratiškovské památníky

Můžeš kreslit, můžeš psát, ale listy netrhat!“ Tuto větu zná snad každý z nás, hlavně děvčata, protože málokdo v dětství neměl svůj památník. Kupodivu i v dnešní počítačové době se ony papírové knížečky s krásnou vazbou, ve kterých není vytištěno jediné písmenko, prodávají. Bohužel daleko méně než dřív...

Ty první památníky nepatřily malým děvčátkům, ale objevovaly se v šlechtickém prostředí a byly majetkem šlechtických synků, kteří studovali na univerzitách. Svůj měl třeba i vévoda Albrecht z Valdštejna! Památníky s pevnou vazbou byly zvány štambuchy a děti je dostávaly hned, jak se naučily psát. Byly to drobné knížky, označené vzletnými názvy, například v Hradci Králové léta Páně 1620 vydali památníček pojmenovaný *Album amicorum čili Knížka, do kteréž mnozí a poctiví lidé na památku v dobrém sebe připomínání erby své malovati dají, také i symbola svá a připovědky*. Stejně jako dnes se postupně prázdné listy zaplňovaly a posléze skončily v rodinné knihovně pro poučení potomků. Citáty zde zapsané často dokumentovaly vzdelanost jejich pisatelů, odrážely jejich postavení na společenském žebříčku nebo u urozených osob mapovaly kavalírské jízdy – cesty, které podnikali kvůli vzdělání a navazování společenských kontaktů. Až v období biedermeieru se přesunuly do měšťanského prostředí s důrazem na rodinný život a rozkvětu dosáhly v době národního obrození.

Do památníků se po celou dobu jejich existence zapisují přání do života, pořekadla, citáty a vůbec všechna moudra, doplněná symbolickými obrázky. Existovaly také štambuchy specializované, třeba pijácké či vojenské. Jak moc byly v dřívějších

dobách pro jejich majitele důležité, svědčí i to, že když musela v roce 1948 hraběnka Mathilde Nostitzová ve věku 74 let opustit Československo, vzala si s sebou pouze svůj památníček...

Někdo ho v dospělosti vyhodí jako nepotřebný, některý se ztratí, někdo si ho uchová jako vzpomínku na mládí... Pár takových jsem měla možnost vidět i v Ratiškovících. Ten s nejstaršími dívčími zápisy patřil Karolíně, která se v roce 1892 narodila ratiškovickému kováři Hnilicovi. Má textilní vazbu s kresbou kytice kopretin a první text jí do něj krasopisně napsal 19. 5. 1918 její budoucí manžel krejčí Bedřich Koten. „*Nic Ty nedej na lidské řeči, měnlivé jsou každým denním krokem. Pro vlast, církev pracuj v světě řeči, třeba že Ti lidstvo velkým sokem.*“ Krásnou barevnou kytici růží jí v červenci 1923 do památníku „*K milé upomínce věnuje Ant. Ježek svob. podk. jezd. pl. č. 7 III. eskadr. Bzenec.*“ Citát českého básníka Vítězslava Háška jí „*Píše neznámý a přece srdci blízký Kvartán.*“ Tužkou kreslený secesní

ornament jí spolu s verší „*Do kruhu krásných vzpomínek vepsal bratr Petr Kovář 5./II. 1925.*“ Příjmením neznámý Joža vepsal jednu větu: „*Kdyby všechny ženy byli bez jazyku, bylo by na světě málo křiku.*“ Ovšem hned pod ni dopsal její nastávající Bedřich: „*Bylo by tak smutno, truchlivo, jako když nemá vojn na pivo.*“ O tom, že si památník schovávala po dlouhou dobu, svědčí i tužkou kreslené neumělé srdíčko, které „*do památníku vašeho na psal váš syn Koten Vojtěch 29. 11. 1930. je mu 10 let.*“ O pár stránek dál je dopsán drobný veršík: „*Já jsem synek jako kmínek, radost se mně má tatínek!*“

Onen Vojtěch Koten o dvanáct let později už inkoustem a krasopisně psal „*na památku Tvých 20ti let*“ do památníku své budoucí ženě Růžence Kordulové. Svou upomínku doplnil slovy Elišky Krásnohorské: „*Ten šťasten, kdo se opírá jen o zem, na níž stojí, kdo čelo volně vzhůru pne a myšlenkou se zbrojí.*“ Inkoustovou tužkou malované slovácké růže obklopují větu „*Važ si otce, važ si matky, toť nejdražší jsou tvé statky*“, kterou ji sem vepsala „*sestra Mařka*“. U jednoho přání chybí jméno, protože je „*vepsal kdo chtěl*“. V období II. světové války jí v Polešovicích napsala kamarádka Maňa Bartošiková: „*Kdybys jednou za lesk zlata zapřít měla jazyk svůj, vol chudobu a hrdě vyznej, že krásný český jazyk Tvůj.*“ V této době jsou vepsány verše či nakresleny obrázky také z dědin okolo Ratiškovic či z Pardubic – Semtína, kde byla Růženka spolu s dalšími děvčaty totálně nasazena a je tu zapsána i „*upomínka z lágru*“ v Doubravících. No, a protože historie se někdy opakuje, na jedné ze stránek tohoto památníku je obraz vesnice a kostela, který sem nakreslil 6. II. 1956 její devítiletý syn Vojta.

Do památníku Mařenky Příkaské (roz. 1924, pr. Tomanové – hajných) byl v únoru 1944 vepsán verš: „*Létala husénka v pěkném bílém perí, každá dívka blázen kerá chlapcom věří.*“ Kdo tenkrát mohl tušit, že z Vaška Mlýnka, který k němu přidal i krásný obrázek, bude jeden z nejlepších moravských lidových vypravěčů...

Památníkem Františky Michenkové z čp. 121 (roz. 1910, pr. Tomanové) byl obyčejný linkovaný školní

sešit. „V upomínku svého mládí“ jí do něj na první list 21. 2. 1925 nakreslil obyčejnými barvičkami růže „přítel Foltýn Jakub č. 52“. Pod obrázkem je červeným inkoustem zapsán verš: „Tam kde rostou konvalinky bílé, Tam čekají tě blahé chvíle. Ptáček milují máj. Květiny haj, Andělé nebe a já Františko miluji Tebe. J.F.“ U mnoha veršů je tu také rukou majitelky zapsáno „V upomínku si vepsala F“. Nechybí ani básnička, která se opakuje v různé podobě i v dalších generacích: „*Ted lehko psáti v památník, když stále spolu dlíme, však budeš-li pak vzpomínat, až když se rozloučíme?*“

Svůj památník si z obyčejného školního sešitu udělala v roce 1925 také Magdalena Mikésková (pr. Pukancová, rozená 1913 na č. p. 230) a po nakreslení ratiškovských ornamentů si na další stranu zapsala „*spolužačky, které chodili se mnou do 6 třídy Když jsem chodila do 1. oddělení*“. Bez podpisu je verš „*Pomni toto dívko drahá v každé strasti života, by ti nikdy neuvadla panen-ská tvá čistota!*“ a hned pod ním je stejným písmem smutná vzpomínka: „*Daleko, daleko má drahá Mařenka což se mě tak často po ní stýská.*“ Na jedné ze stran z roku 1926 je i podpis morseovou abecedou a další vzpomínku „*vepsal známý neznámý J.K.*“ s žertovným dodatkem „*hop z lesa do lesa to je moje adresa.*“ Zajímavostí je určitě to, že její rodiče byli oddáni v roce 1910 v kostele sv. Cyrila a Metoděje nikoliv v Ratiškovících, ale ve „*slovenské katolické osadě*“ v Binghamtonu v USA.

Památník se vzpomínkami měla i Marie Vacenovská (roz. 1904, pr. Kordulová). Dne 4. prosince 1921 si zapsala, že „*Tento památník jsem dostala z mikulášské zábavy od G.A.*“ 8. září 1923 si do památníku vložila snítku rozmarýny s plátěnými pomněnkami a slovy: „*Poslední spomínka a památka z posvátného Hostýna od panny Marie. Jak šťastně je mě na Moravě drahé jak bolně mě bude v dálné cizině. Poslední moje spomínka v drahém domově spomíná Mařka.*“ O dva dny později jí napsala Majduša: „*V srdci mojem cítím žal a to protě Mařenko že odjíždíš tak v zdálený kraj.*“ 13. září toho roku totiž odjížděla v 6 hodin ráno z rohateckého nádraží za prací do Ameriky, památník si vzala s sebou a postupně do něj vkládala

krátké poznámky o své cestě. O šest dní později přijela do francouzského přístavu Le Havre. „*Na loď sme se-dali dne 29 o 11 hod na poledně. Dne 6 o 9 hod ráno sme byli v Nev.Yorku. Do Binhantonu sme dojeli o 2 hod v noci.*“ Bydlela v městské části New Yorku Endicott a napomíná se, „*abych se nespustila Boha a na rodičů a do-mov spomínala. A Striček jako druhý Otec byli na demnou abych poslouchala já jim slíbila prosila aby na mě Těž nezapoměli a za mě se modlili.*“ Že tu žilo mnoho dalších českých a moravských rodáků, připomínají kresby slováckých ornamentů nebo verš o tom, že „*Krásná za mořem America, ale krásnější je Moravěnka.*“ Marie se po několika letech vrátila zpátky do své rodné obce a památník připomíná i nejbolestnější událost v jejím životě, kterou sem vepsal v dubnu 1934 Jan Šupálek, kamarád jejího manžela. „*Byl krásný jarní den, kdy snad hříchem bylo zrušit tichý pod-večer, roznesla se po vesnici zpráva, že kamarád můj drahý Jan Kordula se nebezpečně zranil při stavbě dolu Tomáš v Ratiškovících. Byl převez-en ihned do nemocnice v Uh. Hradišti tam po třech dnech nabyt vědomí ale ne na dlouho. Aniž mu bylo dopřáno se s námi rozloučiti, svému těžkému zranění při převozu domů podlehl. ...Odešel navždy, duch jeho dli však mezi námi, neb upřímná povaha, skromný život jeho si plně zasloužily by jsme na něj stále vzpomínali.*“

Památníky ale nejsou jen smutné a mezi ty veselé patří hlavně vojens-ké. Svůj měl za „první republiky“ František Toman (roz. 1899), zvaný Frantik, a psával si do něj v Bratislavě „*na strážu u kasárenské brány.*“ Je tu „*vojenské heslo*“ o tom, že „*Vo-ják má být vždy vesel, držeti se pří-mých hesel, bez peněz a děvčete, ne-chcem žiti na světě!*“ Některé z veršů také sám vymýšlel a v srpnu 1921 je věnoval svému příteli Josefu Pří-kaskému: „*Ty doma sladce spíš bla-žený krásný sen, zdaly si vzpomeneš, kde já v tu chvíli jsem. Já stojím na strážu a musím stále bdít, ty mužeš ve spánku dále jen sladce snít. Však brzo Ti nastanou též také těžké chvíle, pak budeš vzpomínat na svoje milé. ...Kde jsi byl v tento čas a kde jsi nyní, proto jen pozdrav můj ve verši přijmi.*“ O tom, jak vzpomínal na rodné Ratiškovice, svědčí i zápisy na-ších písniček či popisy všech svateb-ních zvyků. Ať už se jednalo o druž-

bovo zvaní na svatbu, odprošování rodičů, jeho proslov k ženichovi či při vození peřin.

Svůj památník měl také Petr To-man z čp. 610, který sloužil v letech 1933-1934 u 2. jezdeckého pluku v Olo-mouci. Podle slov jeho kamaráda vo-jína Gajdy „*Každé ráno když troubí budíček, kysele se tváří každý vojá-ček, protože on musí vstávat, oblíkat se a deky skládat. Na kavalci by se le-želo, ani pro černou kávu by se ne-chtělo, ale že na vojně je velká kázeň, proto každý skáče jako blázen.*“ Toman sám píše: „*Zpomínám jak všechno doma žije a voják jen černou kávu pije. Doma hudba v plném plesu a já na kavalci bez peněz se třesu.*“ Sám si do památníku také kreslil tužkou a některý z jeho kamarádů zdobil stránky krásnými perokresbami.

Snad nejstarším je vojenský pa-mátník Johanna Korduly (roz. 1886). V dětství se naučil od obecního pas-týře hrát na trubku a noty neznal ani při nástupu do vojenské služby. Protože byl dobrým muzikantem, vybrali ho jako vojenského trubače do sídla rakouských císařů na Schön-brunnském zámku ve Vídni. Do pa-mátníku si zapisoval i písničky, ke kte-rým mnohdy dopisoval vlastní sloky; k veršům, ve kterých vzpomínal na rodný kraj „*z dlouhé chvíle*“ dopsal, že „*Ve Widni, často ve službě sedíce dlouho a v srdci ještě teskno k tomu, tu mysl naši potěším, že v roce 1910 již jedeme domů.*“ Nechyběly ani žer-tovné verše či úvahy o vojenském životě: „*Aktivní služba vojenská trvá každému vojáku tři léta, tj. 152 ne-děl, 1065 dní, nebo 25.560 hodin, čili 1,533,600 minut. Za ten čas vyfa-suje voják všech peněz 63 zlatých, 90 krejcarů ročně a 539 štryclí chleba a 228 paklí tabáku. Z toho musí za-platiti: Za prádlo 17 zl 28 krejcarů, na tabák 11 zl. 52 krejcarů, na vase-linu 3 zl. 45 krejcarů, na viks 8 zl. 36 krejcarů, na niti, knoflíky, jehly 5 zl., na cvočky a podkúvky 5 zl. 52 krejcarů, různé jiné krámy při-nejmenším 6 zl., na plátna 3 zl. 50 krejcarů. Na papír, marky, in-koust, pohlednice a pera nejmiň 8 zlatých. ...Kolik tedy zbývá ubo-hému vojáku na zbytečné útraty...*“ Jan přišel z vojny domů v roce 1910, o pár let později však vypukla válka a musel narukovat na ruskou fron-tu. Po jejím skončení se do rodné obce vrátil jako válečný invalida...

Irena Bařinová

TOMAN porotou osvobozen

sice nebyl, ale předsezal si, jakmile

unikne šibenici

že si koupí v Hodoníně ve Školní ulici číslo 5 u Holoméřků košile, kalhoty, ponožky, dobrou vlněnou látku na šaty a zvláště několik plátěných a síťových zbytků, které právě přišly v deseti velkých bednách a které za báječně levnou cenu jdou

jako na dračku.

Verdictum: muž dne 29. října 1911 nalezl se Radisovič zavražděn dle listu komise soudní dle 24. 10. 1911 o 27. 12. Obžoba dle prohlášení ex. soudní komise dle 25. 10. č. 127/19. dne 27. 10. 1911, potvrzení byl ev. 35 prvních starý 38	První následní následkyně rozrození školař mex. Kovář a vytr. vácení	Josef Blg. Janec
Průška 38 18 20	Josef Blg. Janec	

Důbrava XII

(Výpisky z dobového týdeníku Slovácko rok 1912)

Dohra Tomanovy aféry.

„L. N.“ (Lidové noviny pozn. autora) píše: V úterý 2. července prodán byl v exekuční dražbě statek č. 12 v Ruči, jehož knihovním majitelem byl Ladislav Toman. Toman koupil statek z jara r. 1911 od manželů Šustrových, které připravil, jak známo z líčení, asi o 23 000 K. Občanská záložna v Letovicích dala si úvěr na statku knihovně zajistiti a žádala nyní za exekuční prodej. K prodeji došlo 2. července. Kupců sešlo se dosti a osm složilo vadium. Vyzvali cenu statku, který má výměru 200 měř, činila 15 293 K 60 h. Dražení zúčastnili se však ze všech osmi, kteří složili vadium, pouze dva, a sice věřitelé: Občanská záložna v Letovicích a továrník Dobrý z Ml. Boleslavi. Z rolníků neházel nikdo. Čekali, když to s Tomanem špatně dopadlo, že se dá koupit lacino. Ukázal se pravý opak. Věřitelé dražili a statek koupila Občanská záložna v Letovicích za 28 000 K. Zajímavé je, že Toman nejen zůstal dlužen Šustrovi, ale zůstal dlužen i eráru všecky kupní a převodové poplatky v obnosu 1 300 K. Statek koupil, peníze si na něj vypůjčil, ale kupní a převodní poplatky nezaplatil.

A ještě Toman. Jak známo, pokusil se Toman krátce před procesem o útěk s trestnice. Plán jeho však byl vyvrácen a tím útěk Tomanův zmařen. V sobotu 20. července jednalo se před senátem kraj. soudu v Uh. Hradišti o tomto útěku. Kromě Tomanova octnul se na lavici obžalovaných také trestanec M. Zatloukal, jenž byl žalován pro pokus zločinu nadřezování a pro nedokonané svádění zločinu nadřezování. Toman mu sliboval 350 K, když mu dopomůže na svobodu. Týž mu opatroval otisky zámeků. Přeličení bylo odročeno na středu

24. července příčinou předvolání manželky Tomanovy a jeho bratra.

A ještě Toman. U přeličení, jež se konalo 24. července, je Toman pro pokus útěku z vězení osvobozen, za to trestanec Zatloukal odsouzen byl pro spoluúčast na útěku do těžkého žaláře na 3 léta. Toman jak známo odsouzen byl uh. hradištskou porotou k smrti provazem, škoda, že ho senát zase neodsoudil, byli bychom právem zvědaví, jak by to s ním dopadlo. Nelze přece nikoho dvakrát oběsiti.

Tolik dobový tisk, i když. Již v průběhu procesu se ve Slovácku několikrát objevil takovýto inzerát:

Ve Slovácku č. 25 se také uvádí: Podejte štěstí ruku! V Břeclavi jsou lidé obtěžováni nepodepsanými listy s modlitbou a doporučením... Tedy máš-li na devět lístků, obětuj je a můžeš si přát třeba něčí smrt

a přání se ti vyplní, (škoda, že tento prostředek neznal Toman).

Lidová tvořivost si také došla na své, vzpomínám si, že stařeček Bardún znal písničku o Tomanovi a myslel jsem, že ji už nikdo nezná. Náhoda tomu chtěla, že se nějaké informace dostaly až k vynikající pamětnici paní Kateřině Gasnárkové (ročník 1926), která si ji pamatuje, a tak se o ni se čtenáři Zvonu můžeme podělit.

Tomane, Tomane, ty jsi hloupý, chtělš dělat jelita, neměls kroupy, chtělš dělat jelita, neměls masa, šel sis ho nadělat do Rohatca.

Díky elektronickému zpracování obecních matrik znám ještě další údaje k osobě Tomana, protože mě zajímal věk, kdy spáchal tuto vraždu a také věk oběti. Tak Arnoštu Schüllerovi bylo dopřáno jen asi 35 let života a Ladislavu (Janu) Tomanovi bylo v době činu let třicet.

Takže tolik k tomu, proč má část lesa název U Zabitého. Podle některých pamětníků tam byl na stromě snad i připevněný křížek.

Vašek Koplík

Knihovna

Knihovna má nový webový katalog

OBECNÍ
KNIHOVNA
RATÍŠKOVICE

Koncem listopadu naše knihovna přešla na nový elektronický knihovní systém TRITIUS. Změnu pocítila nejen knihovnice při katalogizaci knih, ale zaregistrovali ji i čtenáři, kteří využívali dříve již známý on-line katalog systému Clavius při vyhledávání dostupnosti knih v knihovně, při rezervaci titulů nebo přes něj nahlíželi do osobního konta.

Nový webový katalog je modernější, barevnější, přehlednější, rychlejší. Čtenářům otevře řadu dal-

ších možností komunikace s knihovnou přes vyspělé rozhraní a to i z moderních mobilních zařízení. TRITIUS mimo jiné zaznamenává zájmy čtenářů a na jejich základě doporučuje vhodné tituly k vypůjčení, sleduje trendy vyhledávání a tyto informace přehledně prezentuje.

Věřím, že si na nový katalog čtenáři rychle zvyknou a zvýší se jejich spokojenost. Jakékoliv nejasnosti můžeme vyřešit přímo v knihovně.

Ing. Marie Škorpíková,

knihovnice

Knihovnička v knihovně

Vnaší knihovně téměř dva roky probíhá jednou týdně setkávání maminek na mateřské dovolené a jejich dětí, které ještě nenavštěvují mateřskou školu. S nápadem přišla Lenička Foltýnová, která se stala uznávanou lektorkou a nikdo tomuto setkávání plného her, malování, říkanek i písniček již jinak neřekne než „knihovnička“. Vzpomínám, že na první setkání přišlo pár maminek, ale brzy se rozkřiklo, jak má Lenička jednotlivá setkání dobře připravená, a dnes už je horní místnost vždy plná dětí.

Tuto aktivitu dva roky po sobě podpořil i Jihomoravský kraj pro-

střednictvím projektů „Knihovnička v knihovně“ v roce 2015 a „Knihovna – dětský mikrosvět“ v roce 2016. Díky těmto dotacím se pořídil například koberec na hraní, židličky ve tvaru zvířátek, barevný papír, pastelky, plastelína, nakoupila se odborná i dětská literatura, vitríny na dětské kresbičky, také proběhlo několik seminářů s tematikou rodičovské výchovy, které vedli profesionálové z oborů pedagogiky a dětské psychologie. Lenička se ochotně podílela na realizaci těchto projektů, i když pracovala pouze jako dobrovolnice.

Jenže čas utíká a Lenička nastupuje od prosince do řádného zaměst-

nání, tudíž musí knihovničku, a já vím, že s těžkým srdcem, předat někomu dalšímu. Chtěla bych jí touto cestou poděkovat, že vytvořila akci, kterou si maminky a jejich děti moc oblíbily a popřát jí, ať je v novém zaměstnání spokojená a ať se jí daří.

Také bych chtěla poděkovat paní Magdě Janečkové, která štafetu po Leničce ochotně převeze, a protože je to paní učitelka, určitě knihovnička bude v těch nejlepších rukou.

Ing. Marie Škorpíková,
knihovnice

Beseda se spisovatelem a folkloristou

MUDr. Jan Pavlík

MUDr. Marie Pavlíková

Věra Sosnarová - žena, která přežila gulag

O prázdninách si náš bývalý starosta Josef Uhlík přečetl knížku. Po jejím přečtení se chtěl setkat s její hlavní hrdinkou, a když ji poznal, rozhodl se seznámit s jejím životním osudem i ostatní v Ratíškovících.

Proto se v pondělí 7. listopadu, symbolicky právě v den 99. výročí Velké říjnové socialistické revoluce, v přednáškovém sále ratíškovické knihovny konala beseda s paní Věrou Sosnarovou - ženou, která přežila gulag. Její matka Ljuba Gabrielovna jako 18letá v roce 1920 utekla z Ruska před bídou a hrůzami občanské války. S našimi legionáři přišla do Československé republiky, kde se vdala a v Brně se jí narodila dvě děvčátka. I když se posléze rozvedla, myslela si, že je u nás v bezpečí. Ale už v květnu 1945 zjistila, že se ocitla v hledáčku sovětské NKVD a pár dní po osvobození moravské metropole byla jako zrádkyně i se svými dcerami, 14letou Věrou a 9letou Naďou, zatčena. Byly odvezeny

na Sibiř do sovětského gulagu, kde po tříměsíčním pobytu zešilela a později zemřela. Obě děvčata pak strávila v pracovních lágrech za neuvěřitelně krutých podmínek 19 roků – při lesních pracích až ve 40 stupňových mrazech osm let a dalších jedenáct pak v sovětských dolech

a slévárnách. Po mnoha intervencích se v šedesátých letech naskytla možnost návratu do Československé socialistické republiky na rodnou Moravu. V době komunistického režimu však musely obě sestry pod pohrůzkou vězení a deportace zpět na Sibiř podepsat slib mlčenlivosti, byly pod dohledem brněnské StB a o dřívějším životě paní Věry se nikdy nedozvěděl ani manžel Václav. Paní Sosnarová je v Česku jedna z posledních žijících pamětnic hrůz poválečného komunistického režimu, stalinského teroru a zvláště v Rusku. Podle odhadu publicisty Vladimíra Bystrova, který pátrá po lidech, unesených po druhé světové válce z Československa do sovětských koncentračních táborů, jich bylo jen z Čech a Moravy uneseno kolem 3000. Byli mezi nimi jak ti, kteří z bolševického Ruska emigrovali a získali československé občanství, anebo se už v Československu narodili.

Své kruté, v dnešní době jen těžko uvěřitelné vzpomínky, vyprávěla posluchačům zaplněného sálu bezmála dvě hodiny a místy z nich běhal mráz po zádech. Jak sama říkala, v Brně viděla Hitlera a v Sovětském svazu zažila Stalina. Odpustit může, ale zapomenout nejde! Její životní příběh do románové podoby převedl spisovatel a scénárista Jiří Svetozar Kupka a pod názvem „Krvavé jahody“ si jej můžete přečíst v ratíškovické knihovně i vy.

Irena Bařinová

Paměťové okénko

Přiřadte kostel k obci:

- Rohatec ● Hodonín
- Dubňany ● Milotice
- Vacenovice

- kostel sv. Josefa
- kostel sv. Bartoloměje
- kostel Božského Srdce Páně
- kostel sv. Vavřínce
- kostel Všech svatých

Napište co nejvíce názvů hub na písmeno L a P.

Vytvořte co nejvíce slov ze slovního spojení ZAMYKÁNÍ LESA.

Cvičení na dlouhodobou paměť, vzpomenete si, kde se v Ratíškovících nacházely následující objekty?

- čistírna prádla
- kotec s prasetem Pepinou
- prodejna U Milků
- prodejna knih
- řeznictví Palán

Mgr. Zdeněk Gloz

Foto M. Škorpíková

Čtveřice hroznů

Každý má sedmnáct okének - zrněk. Vybarvení? Podle odrůdy a potom podle stavu zralosti hrozna. Pod rukama paní Žofinky Klimešové vznikají na vyšívacím rámci čtyři základní druhy, vysvětlila mně. Červený se zeleným středem, zelený se žlutým středem, zelený s červeným středem a žlutý se zeleným středem.

Hrozny mě okouzly tak, že nimi i článek o vyšívací šikovnosti paní Klimešové začínám.

Paní Žofinka byla nejmladší ze čtyř dětí, od třetí Františky to bylo o 15 roků. Maminka už nebyla nejmladší, a tak holt musela sa na sebe „šaty“ naučit šít. A nejen to. Náš кроj má ty nejrůznější části, jež se zdobí výšivkami, halúzkami, řetázky... zde bych při výčtu čím vším se zdobí, jisto jistě zakopla. Takže ostanu u vyšívání, nechť se týká jakékoliv části kroje – jestli fěrtúšku modrého či vyvazovaného, rukávců k pávce, rukávců černým, či modrým, obojku, mužské koše, ba celého mužského kroje. Nevím, esli je něco, co by paní Klimešová vyšít a ušít nedovedla...

Za zručnost, kterou nabyla, nejprve pošlu poděkování do nebe tetce Enofce Buršovej Tomanovej, u kerej začínala. Tady to bylo dycky aj s dobrotama od jejich stařenky, vzpomíná Žofka...

Nahoru letí dík také paní Andule Zelinkovej, snad nejlepší vyšivače, co jsme tu v minulých letech měli. To byla učitelka!

Její laskavá a povzbuzující slova „dojdeš do toho“ mohla působit u mladé Žofinky enom dobré.

Ráda připisuju, že zásluhu, že ruce paní Žofinky Klimešové kouzlí na vyšívacím rámci ty magické hrozny, obšúry, klásky, karafiáty, kopretiny, pomněnky modré aj bledé, chrpy, zdobná hádátka a stupky, americké kvítí, nádherně vystínkované růže a lístky – tak na tom má zásluhu aj charismatická Marta Lokajová.

S úctú k rukám, které umijú tak šikovně tancovat s jehlú a bavlnkú.

Marta Kordulová, kronikářka Ratíškovice

Foto M. Bardínová

Farnost

Milosrdenství v mém životě

Jedno pěkné říjnové odpoledne jsme se sešli s dětmi a několika rodiči na farním centru, kde jsme si povídali na téma milosrdenství. Někteří tuší, že téma bylo vybráno účelově, vždyť zanedlouho, přesně 20. lis-

topadu 2016, nám končí mimořádný **SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ** vyhlášený papežem Františkem. Nejdříve jsme se rozdělili na dvě skupinky. Mladší děti se hravou formou seznámily se skutky milosrdenství a je-

jich začleněním do každodenního života. Starší děti probraly historii Svatých roků - řádných i mimořádných podrobněji. Skutky milosrdenství pak ztvárnily pantomimou, dověděly se, kde všude je naleznou v Bibli a také to nejdůležitější – že každý den je velké množství příležitostí, jak je uplatnit v praxi. Po skončení si děti zahrály hry na farní zahradě a spokojeny se vrátily domů.

Pro ty, kteří tápou, co Svaté roky jsou, jen krátce z historie. Ve Starém zákoně se poprvé dovídáme o Milostivém létě Páně, které se mělo konat každých 50 let, ve 3. knize Mojžíšově (Leviticus). V našich dějinách se Milostivé léto, nebo chcete-li Svatý rok, uskutečnil poprvé v roce 1300. Tehdy se začaly šířit zvěsti o tom, že kdo tento rok navštíví baziliku sv. Petra v Římě, dosáhne úplného odpuštění hříchů. Řím navštívilo velké množství poutníků a tehdejší papež Bonifác VIII. skutečně plné odpuštění hříchů udělil a navíc vydal bulu, kde se

ustanovilo, že Svaté roky budou na počátku každého století. Časem se toto období zkrátilo na 25 let a navíc při výjimečných příležitostech mohou být i mimořádné Svaté roky, jako zrovna letošní Rok milosrdenství. Co je navíc na tomto roce výjimečné, je především to, že poprvé v historii nemusíme putovat do Říma, ale i v našem okolí je několik chrámů se Svatými branami, kterými můžeme projít a za splnění určitých podmínek zís-

kat odpuštění nejen pro sebe, ale i své blízké či zemřelé. Nejbližší k nám jsou Žarošice, Velehrad a katedrála sv. Petra a Pavla v Brně (ukončením Svatého roku zanikají i tyto Svaté brány).

Na závěr si připomeňme **skutky milosrdenství**, které dělíme na tělesné a duchovní. **Tělesné skutky** jsou: sytit hladové, dávat pít žíznivým, oblékat nahé, ujímat se lidí bez domova, navštěvovat nemocné, na-

vštěvovat vězněné a pohřbívat zemřelé. **Duchovní skutky** jsou: radit pochybujícím, poučovat neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné lidi a modlit se za živé i zemřelé.

Děti se naučily, že všechny tyto skutky lze hravě uplatnit ve všedním životě. Záleží jen na každém z nás, zdali se o to pokusíme.

Eva Vacenovská

10 let adopce na dálku v naší farnosti

Někdy se člověk ohlédne do minulosti a řekne si, že to ani není možné, jak ten čas utíká... Ještě nedávno si farnost vzala k adopci malé děvčátko a chlapce a dnes jsou z nich dospělí! Všechno to začalo nápadem Mirky Mackové, podporou O. Ludvíka Bradáče a ochotou Michaely Příkaské postarat se o všechny záležitosti spojené s adopcí. Díky vám!

Adoptovala se dívka Florence Nakigudde z Ugandy, bylo jí 12 let a chodila do 4. třídy ZŠ. Kvůli finančním problémům rodiny však nemohla navštěvovat školu pravidelně. Její zodpovědnost a píle ji přivedla k vysněnému cíli – vystudovala základní školu a poté školu odbornou. Před dvěma lety ji ukončila a stala se kadeřnicí.

Druhým dítětem byl chlapec Geoffrey Nkuranga z Ugandy, měl 10 let a chodil do 3. třídy ZŠ. Geoffrey byl chytrý a skromný, z jeho dopisů bylo jasné, jak moc si uvědomuje důležitost vzdělání. Vystudoval základní školu a pokračoval dál na střední škole, kde složil zkoušku obdobnou naší maturitě. Toužil studovat na univerzitě a stát se lékařem. Jeho sen se bohužel nesplnil. Letos přišlo oznámení, že chlapec vážně onemocněl a přes veškerou lékařskou péči není schopen dalšího studia. Byla to bolestná rána pro nás všechny. Drželo nás vědomí, že ani tato podpora nebyla marná – zásadním způsobem jsme pomohli jeho všestrannému rozvoji, neboť by jinak trávil svůj čas těžkou prací na poli...

Namísto Florence nám Charita Praha, pod jejíž hlavičkou tyto adopce probíhají, nabídla dívku Violu Nabaddu, která by ráda ukončila své poslední dva roky studia, ale její sponzor ji přestal podporovat. Neváhali jsme a Violka, která letos oslavila své 20. narozeniny, také oslavila zakon-

čení svého studia. Vystudovala obor pohostinství/hotelová správa. Po navázání kontaktu s Ugandskou partnerskou organizací se nám podařilo poslat Violce mimořádný finanční dar, aby si mohla otevřít malou restauraci ve své rodné obci.

Díky štědrosti farníků a lidí dobré vůle jsme loni mohli navíc adoptovat dívku Punithu Joys z Indie. Byla to jen roční podpora, která však velmi pomohla Punithě, aby nemusela své studia přerušovat. Punitha má dvacet let, studuje 3. ročník bakalářského studia a chtěla by se stát zdravotní sestrou. Ze srdce jí to přejeme.

Od letošního roku máme nové dvě děti a začínáme jako před deseti lety... Chlapec John Kalanzi z Ugandy má 8 let a chodí do 1. třídy ZŠ. Život se s ním nemazlil. Rodiče se odloučili a John žije s tetou, její dcerou a babičkou v nezděné místnosti, místo střechy starý plech. Teta prodává parafín u cesty, nicméně vydělává velmi málo. Dle učitelů je John chytrý a zodpovědný, mezi spolužáky oblíbený kvůli své přátelské a nápomocné povaze. Jeho respekt ke starším lidem je příkladný. Rád by se stal mechanikem.

Novou dívkou je Allen Nalukwago z Ugandy, má také 8 let a chodí do 1. třídy ZŠ. Allen žije s maminkou a třemi sestrami. Maminka má malé políčko, kde pěstuje plodiny pro obživu rodiny. Někdy nakupuje ovoce a dál jej prodává na tržišti. Allen je chytrá dívka, patří mezi nejlepší žáky ve třídě. Na vyučování je aktivní a učitelé ji mají rádi. Říká, že až vyroste, chtěla by léčit nemocné lidi.

Co k tomu dodat? Přejeme ze srdce našim dětem jen to nejlepší!!! Jejich dopisy, které nám posílají, si můžete několikrát do roka přečíst na nástěnce před kostelem. Také se tam občas objeví jejich fotografie, abychom viděli, jak nám rostou anebo vysvědčení, které hovoří o jejich pili.

Pokud byste rádi přispěli na jejich vzdělávání, můžete tak učinit celoročně nebo na akci, která každoročně probíhá v naší farnosti na podzim. Nese název SUŠENKY PRO UGANDU. Letos proběhla o druhém listopadovém víkendu. V sobotu se na farním centru sušenky pečou nebo se již napečené donesou, společnými silami je nabalíme a děti přidají pro radost pěkný obrázek ke každému balíčku. Děti mají i čas si pohrát a my starší si popovídat. V neděli je pak po obou mších svatých prodej sušenek před kostelem. Součástí se stala Cyrilo-Methodějská kavárna, kde si můžete dát horký nápoj pro zahřátí.

Na závěr bych ráda poděkovala Otci Jiřímu a vám všem, kteří naši aktivitu podporujete jakýmkoliv způsobem. Bůh ať vám žehná!

Eva Vacenovská

Akce Drákula

Jubilejní 40. hromadný odběr krve

Akce proběhla v pondělí 17. 10. 2016 na transfuzní stanici Nemocnice T. G. Masaryka v Hodoníně. Jedná se o (hromadné) čestné dárce krve, které každého půl roku (vždy na jaro a na podzim) organizuje Junák Ratíškovice již po 20 let.

Akce je určena pro dospělé členy junáka, ale rádi vidíme i dárce z ne-skautských řad.

Z akce se stala pěkná a užitečná tradice, kterou drží parta asi dvaceti pravidelných dárců, ke kterým se přidružují jak prvodárci, tak příznivci našeho hnutí, rodiče členů junáka, nebo lidé kteří chtějí darovat životodárnou tekutinu jen tak, ale nechtějí jít sami.

K propagaci akce slouží také logo akce, které si buď tiskneme na samolepky „Skautský dík“, nebo když

je kulaté výročí, tak na památeční trička, jak tomu bylo i letos.

Kdo chtěl podpořit dobrou věc popř. zachránit život – dle hesla: „Daruj krev – daruješ život“ přišel na transfuzní stanici v Nemocnici TGM Hodonín, kde nám v naší činnosti vycházejí vstříc. Letošního jubilejního kola „pouštění žílou“ se zúčastnilo 26 dárců. Všem patří VELKÝ dík.

Palis

Legiovlak

(tip na velmi zajímavou akci)

KPS-Klub přátel skautingu při Junáku Ratíškovice podnikl letos, v den založení Československa, 28. října velmi zajímavou akci, a to návštěvu tzv. LEGIOVLAKU. Ve výše uvedené datum se LEGIOVLAK nacházel zrovna v krásném městě Olomouci, a tak náš 18členný kontingent nemohl vynechat ani pevnost poznání, mozaikový orloj a třeba tvarůžkovou cukrárnu... Ale k věci.

LEGIOVLAK je ambiciózní projekt Československé obce legionářské, který si předsevzal vytvořit věrnou repliku legionářského vlaku z období let 1918-1920, kdy na Transsibiřské magistrále v Rusku probíhaly válečné operace čs. legií. Vlak křížuje od května 2015 celou Českou republiku a jeho cesta skončí až v roce 2020.

LEGIOVLAK se skládá z 12 zrekonstruovaných vagonů, které představují vojenský ešalon. Těmito vlaky se desetitisíce čs. legionářů přepravily v letech 1918-1920 napříč Ruskem po Transsibiřské magistrále a průjezd si často musely vynutit bojem s bolševiky. Legiovlak se skládá z vozů polní

pošty, těplušky, zdravotního, filmového, štábního, obrněného, prodejního, krejčovského, kovářského, ubytovacího a dvou plošinových vozů a parní lokomotivy. Ve všech vozech na návštěvníky čeká věrná rekonstrukce vybavení, legionáři v dobových stejnokrojích, ale také originální exponáty a několik stovek fotografií na panelech mapujících historii čs. legií.

LEGIOVLAK pomáhá veřejnosti a především mládeži obnovovat povědomí o čs. legiích a jejich zásluhách na vzniku samostatného československého státu.

Více informací najdete na www.legiovlak.cz

Palis

Dušíčkový závod (Bigglesův memoriál) _____ sobota 5. 11. 2016

Tento tradiční skautský závod všestrannosti pro tříčlenné hlídky se konal letos již (světe div se!)

po 27. Dušíčkový závod, původně Bigglesův memoriál, se koná vždy v sobotu okolo Dušíček na počest všech

již nežijících skautů. V Ratíškovcích to jsou: Karel Kalivoda – Biggles, Marie Kalivodová, Karel Stokláška - Fousek, Antonín Malár - Všečetka, Stanislav Blahůšek - Semeš, Libor Tríska - Ježek, Petr Slezar - Jestřáb, Karel Němec - Bručoun, Petr Lokaj - Bill, Lenka Kordulová - Sýkora, Josef Pepík Vybíral.

A jak tento závod dopadl je patrné z následující tabulky se jmény členů vítězných družstev ve své kategorii.

Vítězná družstva:

SVĚTLUŠKY

Bára Kotásková
Karin Machalová –
TROJKA Ratíškovice 1:40:16
Adéla Kratochvílová

VLČATA

Tom Koplík
Aleš Lunga –
Ali TULÁCI Ratíškovice 1:46:55
Jáchym Lunga

SKAUTKY

Kamila Gajdíková
Martina Vičkovská –
SQUAW Ratíškovice 2:06:05
Magda Strnadová MTSV Hodonín

SKAUTI

Jožka Příkaský
Petr Macek –
TULÁCI Ratíškovice 2:19:27
Roman Novák

Soutěž ve sběru papíru 2016/2017 _____

listopad 2016

místo	jméno	třída	body
1.	Kobylková Marie	4. A	9 221
2.	Kosík Viktor	1. A	5 180
3.	Lokaj Zachariáš	2. A	4 388
4.	Michenka Matěj	5. A	2 874
5.	Ingr Matěj	4. A	2 605
6.	Toman Jan	6. A	2 124
7.	Slezarová Monika	3. A	1 733
8.	Machalová Karin	5. A	1 415
9.	Košuličová Natálie	2. A	916
10.	Koplíková Martina	3. A	837

Termíny dalších výkupů

tyto soboty od 14 - 16 hod:

10. 12. 2016

7. 1. 2017

11. 2. 2017

11. 3. 2017

I nadále stále platí, že větší objemy sběru je třeba vozit individuálně, nejlépe po domluvě na tel. 606 14 28 48

Palis

Kuželky

tzv. „odborářská liga“

Po roční pauze vynucené výstavbou nové kuželny jsme letos opět zformovali kuželkářský tým, aby hájil barvy Junáka Ratíškovice mezi ostatními soupeři. Letos mají tu čest být nominováni tito borci (viz foto)

1. Radim Antoš - Šakal
2. Petr Koplík - Petrák
3. Jan Vařák - Jeníček
4. Karel Mráka - Caramba - *trenér*
5. Michal Mráka - Hugo
6. Pavel Ilčík - Mamlas - *nováček týmu*
7. Libor Toman - Vinař - *nováček týmu*
8. Pavel Hnilica - Palis - *kapitán mužstava*
9. Michal Zdražil - Šmudla - *aktivní hráč*
10. Zbyněk Dobeš - Bob - *aktivní hráč*
11. Tomáš Pokoj - Puškin - *aktivní hráč*

A jak si vedeme? V době uzávěrky Zvonu tedy po 6. kole ze 14 máme vyrovnanou bilanci 3 výhry, 3 prohry - v tabulce 8 družstev se nacházíme na 5. místě.

1. GAMA OCEL	5. JUNÁCI
2. FEŠÁCI	6. HASIČI
3. FAMILY	7. SPK
4. ORELSKÉ	8. JEDNOTA OREL Palis

Kalendárium

aneb co nás čeká, co nás nemine

24. 12. 2016	Betlémské světlo - roznáška až do domu
31. 12. 2016	Půlnoční Oheň na Nákle
21. 1. 2017	Skautský ples ve stylu country

Sbírka

Víčkobraní!

Už to budou dva roky, co sbíráme víčka pro Dominiku Palkechovou z Rakvic. Připomínám, že se narodila ve 27. týdnu těhotenství a po 11 dnech jí zasáhla infekce a byla jí diagnostikována DMO (těžká spastická diparéza).

Během dvou let jsme jí vezli už 3x plné auto víček a ještě do Vánoc máme v plánu odvézt jednu várku. Peníze, které se z víček utrží, putují na účet léčebny v Klimkovicích (1 kg víček 7 Kč). Bohužel, léčbu v lázních pojišťovna nehradí.

Více informací o Dominice najdete na facebookových stránkách.

Zeptala jsem se paní Palkechové, co se zlepšilo od poslední návštěvy lázní a co plánují na další rok:

„Od posledního pobytu se Domča udržel v sedu déle než jen pár sekund, už jsou to minuty. Na další léčbu se chystáme v dubnu, tak věřím, že se zase zpevní její stabilita a ochablé svalstvo. Jde to ale pomalu a chce to

čas, je před námi ještě dlouhá cesta a proto děkuju za pomoc při sběru víček, moc nám to pomáhá. Díky vám a vaší pomoci můžeme na další pobyt, který by jsme si samy nezvládly zaplatit. Doplácíme si na 4 týdny cvičení, které nehradí pojišťovna a cena je 27 tisíc. No a koncem příštího roku by jsme chtěly jet na léčbu v kosmobleku, ale cena je 55 tisíc, tak uvidíme, jestli to vyjde.“

Letos jsme nepomohli jen Dominice, ale i mladé mamince Simoně Bachmanové z Hodonína, která bojuje s roztroušenou sklerózou a po-

třebovala peníze na rotoped, aby posílila nohy. Přispěli jsme na její sbírku dvěma pytlíky víček.

V listopadu jsme poslali 6 pytlů i malé Elence Vojtkové z Olomouce, která má dva roky a od pátého měsíce má silné epileptické záchvaty a diagnostikovali jí Westův syndrom. Za peníze by jí chtěli rodiče pořídit zdravotní kočárek a rehabilitační pomůcky. Později i lázeňské

pobyty v Klimkovicích (více informací taky na facebookových stránkách).

Chtěla bych poděkovat paní Marii Škorpíkové, panu Radimu Šťastnému, manželům Rozumovým, Ivaně Zajárošové za ochotu při odvozu víček. Ale i Vám, že jste se naučili víčka sbírat. Zároveň chci poprosit, kdo by chtěl pomoci s odvozem víček, nahlaste se v knihovně.

Sbírat víčka má smysl! Pomáhejte i dál! Děkujeme!

Sběrná místa: Knihovna, DPS, ZŠ a MŠ U Jezérka.

Martina Smaženková

Fotbaloví kluci starších žáků, blahopřejem!

Poslední hvizd píšťalky, rozzářené oči kluků, vítězný pokřik. To bylo ukončení podzimní soutěže starších žáků fotbalu. Postavili se na příčku nejvyšší, vyhráli s přehledem celou soutěž. Spojení s hráči z Dubňan přineslo své. Když jsem hledala slova jak zhodnotit úspěšnou sezónu, přečetla jsem si hezké hodnocení jejich trenéra Jakuba Bábička, které si dovoluji celé citovat:

Nejdříve bych chtěl poděkovat vedení jak v Ratiškovcích, tak v Dubňanech, že umožnili spojení našich žáků, ve které jsme před sezonou doufali a po menších tahanicích se tak nakonec i uskutečnilo, ale hlavně bych chtěl poděkovat rodičům za neustálou podporu kluků jak při trénincích, tak i na zápasech, kam vždy přijeli v hojném počtu, protože podpora rodičů je pro mladé kluky to nejdůležitější a pro jejich fotbalový růst je to nesmírně důležité. Doufám, že elán Vám zůstane i do jarní části soutěže a budete se fotbalem bavit tak jako my.

Kluci se spojením neměli nejmenší problém, protože se znali už z předšlé sezony, kdy jsme si navzájem pomáhali při nedostatku hráčů v Ratiškovcích v jarní části sezony, která se řešila střídavými starty. Jsme rádi, že se vytvořil správný kolektiv a kluci se podpoří jak na hřišti, tak v kabině.

Po osmi odehraných kolech v 1. A třídě skupiny C jsme se umístili se ziskem 21 bodů zatím na prvním místě tabulky. Vstřelili jsme 43 gólů (nejvíce v soutěži) a pouze 6 inkasovali (nej-

méně v soutěži s Mutěnicemi). Celkem 4x jsme udrželi čisté konto. Nejvíce gólů jsme vstřelili hned v prvním kole do sítě Velké nad Veličkou a to celkem 12x. Nejlepšími střelci jsou zatím Tomáš Šalša a Michael Kunka, kteří se trefili 9x. Po polovině soutěže jsme jako kladné věci zhodnotili přístup a poctivost hráčů k tréninku, na které v průměru chodilo 14 hráčů, bojovnost a nasazení v zápasech a celkový přístup k trenérům a fotbalu. Jedna z mála věcí, které se na podzim nepovedly a postupně se na nich budeme snažit zapracovat, je řešení finální fáze a zakončování šancí, ve kterých jsme v mnoha případech laxní a nekoncentrovaní a také komunikace, která někdy na hřišti schází. Další malou kaňkou je jediná prohra s Mutěnicemi v 5. kole na domácím hřišti, kde jsme nezvládli druhou půli a prohráli 2:1. Na mnoha hráčích po půl

roce jde vidět zlepšení jak herní, tak v chování, které se oproti minulé sezoně, v níž jsme měli problémy se zachránou, nedá srovnávat, i když u některých jedinců se na psychice musí stále pořádně zapracovat. Jsme také rádi, že se nám před sezonou podařilo přemluvit florbalisty Čerňana a Daniela k návratu k fotbalu a kluci se ihned stali důležitou součástí týmu. Jestliže přístup kluků bude takový, jaký je, věřím, že i na jaro budeme hrát o nejvyšší příčky tabulky, ale to už záleží na hráčích a jejich přístupu k tréninku, bez kterého to nejde. Jsme také rádi, že někteří kluci už se začínají zapojovat do dění v dorostu Dubňan, kam budou už příští rok přecházet. (Řihák, Daniel, Hofírek, Čerňan). Také nesmím zapomenout a poděkovat našim mladším žákům, kteří nám při nedostatku hráčů v některých zápasech šli pomoc. (Koplík, Vajčner, Pospíšil).

Chtěl bych ještě jednou všem poděkovat, jak vedení obou celků, tak rodičům a hlavně hráčům za povedený podzim s trenérem Munzarem a Dudou a doufáme v podobné výsledky i na zimním turnaji v Lužicích i v jarní části sezony. Věříme, že fotbalem se budete nadále bavit jako my a zbytek sezony si užijeme.

A já děkuji za hezké hodnocení, za kamarádský přístup všem trenérům ke klukům. Děkuji za rodiče, že věnují svůj volný čas pro fotbal a přeji jim další úspěchy jak v halové sezoně, tak i v pokračování soutěže na jare.

Hana Šupálková

Střelci: Michael Kunka - 9x, Tomáš Šalša - 9x, Mirek Daniel - 7x, Martin Řihák - 5x, Vojta Hofírek - 4x, Petr Horáček - 3x, Filip Šalša - 2x, Lukáš Čerňan - 2x, Šimon Ondrouch - 1x, Michal Šupálek - 1x

Fotbalový dorost

Již delší dobu mi hlavou plynou myšlenky napsat článek o ratiškovickém mládežnickém fotbale. Jelikož se blíží vánoční svátky, které mají být ve znamení klidu a pohody, ráda bych za pohodu, která nyní panuje ve fotbalovém dorosteneckém oddíle, poděkovala lidem, kteří se o ni zasloužili. Docílit jí totiž nebylo jed-

noduché, jelikož na podzim tohoto roku proběhlo v dorostu mnoho změn. Ta nejzásadnější spočívala ve sloučení týmů dorostu dvou obcí, a to v důsledku nedostatku hráčů. Volba padla na sousední Milotice. Ratiškovice měly sice již dříve zkušenosti se spojením mladších ročníků, nicméně sloučení týmu dorostu pro ně byla

Horní řada zleva: trenér Petr Měsíček, trenér Ruda Svozil, Jiří Štávik, Michal Příkazský, Kevin Plachý, Martin Příkazský, Adam Neduchal, Jindřich Nedvědícký, Martin Herník, Matěj Šural, trenér Karel Stokláška
Spodní řada zleva: Vladimír Adam Dobeš, Kryštof Kotásek, Richard Kožík, David Antoš, Patrik Mlynárik, Petr Cigánek a golman: Jakub Lamáček

premiéra. Úkol to byl nelehký hlavně proto, že se jedná o věkovou kategorii, v níž se z chlapců stávají během čtyř let muži. Navíc je to poslední pomyslný stupínek před mužských fotbalu. Kluci vnímají fotbalový svět jinak, a když se k tomu přidá puberta, nikdo nedokázal odhadnout, co tato změna přinese.

I když tým začal od podzimu vystupovat pod jednotným názvem FK Baník Ratíškovice/ FK Milotice, bylo v tomto mužstvu na první pohled patrné, že se dělí na 2 různé skupinky fotbalistů - „ratíškovjáky“ a „miločáky“, což jistě nebylo dobře. A právě tady začal nelehký úkol a práce pro trenéry. Sloučením vzniklo nové „trenérské trio“ ve složení Karel Stokláška, Ruda Svozil a Petr Měsíček. Přesto, že na počátku fotbalové sezony byla patrná jistá nesehranost hráčů, která se dala k výše uvedeným skutečnostem očekávat, tak kluci předváděli pohledný fotbal. Navíc každým zápasem byly vidět dílčí pokroky a hlavně to nejdůležitější - uvnitř týmu, který se stále dělil na dvě skupinky dle obcí, se začala tvořit parta! A to byl jistě hlavní cíl trenérů, jelikož bez vnitřního ducha týmu nelze předvádět atraktivní fotbal. Zároveň je to i největší odměna pro samotné trenéry, kdy se jim podařilo skloubit zkušenější hráče s těmi mladšími a nezkušenými.

Úkolem trenérů je samozřejmě naučit děti základům fotbalu, kopání, koordinaci pohybu a myšlení na hřišti... Pouze tyto cíle by ale byly příliš krátkozraké. Stejně jako fotbalovým dovednostem je trenéři učí vystupo-

vání v týmu, kolektivní hra a chování se v partě, kde jedinec je závislý na týmu. A to je jistě úkol nepřehlédnutelný. Děti mají následně množství vzpomínek a zážitků do dalšího „dospělého“ života. Také pro trenéry samotné je zadostiučiněním, když si tito hráči i v dospělém věku vzpomenu na toho „trénu“, který je učil prvním fotbalovým krůčkům a férovosti nejen na hřišti, ale zejména v kolektivu. Tento článek je tedy poděkováním všem trenérům, a to nejen fotbalovým, ale trenérům obecně. Jsou to lidé, kteří obětují svůj volný čas našim dětem, a proto bychom jim měli vyjadřovat úctu, respekt

a pomáhat jim v jejich nelehkém poslání.

Chtěla bych také jménem diváků a fanoušků fotbalu klukům i trenérům dorostu popřát hodně sil, elánu, ale hlavně radosti ze hry. Nechci na tomto místě zatěžovat statistickými údaji, ale fakt, že kluci před domácím publikem (podzimní část sezony se hrála v Miloticích) neprohráli ani jeden zápas, určitě stojí za zmínku. Doufám také, že diváci v Ratíškovicích si najdou občas cestu na fotbalový stadion, aby se podívali na výkony fotbalové mládeže. Určitě každého hráče potěší podpora, ať už je z řad rodiny, kamarádů nebo jen diváků.

Věřím, že kluci z dorostu budou na jaře bojovat o přední místa v tabulce a na hřišti v Ratíškovicích proběhnou zajímavá a napínavá utkání. Proto jim přeji hodně vstřelených gólů, málo obdržených branek, zaplněné ochozy a mnoho krásných fotbalových akcí. Trenérům děkujeme za jejich velkou trpělivost, kterou potřebují pro práci s „teenagery“ a za jejich úspěch můžeme v dnešní době považovat již skutečnost, že byli schopni tuto věkovou kategorii zaujmout fotbalu a sportem více než obrazovky počítačů, tabletů a další moderní techniky. Přeji jim také ať nadále neztrácí dobrou náladu a pozitivní energii, která nyní evidentně v týmu nechybí. Děkujeme!

Irma Příkazská

za fotbalové diváky a rodiče

Téma Silvestrovského pochodu 2016 za prasátkem do Vlokoše = muzikály!

Muzikálem **pro Ratíškovice** je Limonádový Joe.
Další informace sledujte na kabelovce!

MIKROREGION
NOVÝ DVŮR
region bývalého Blatná

Klub 46

Každou první středu v měsíci je slyšet po celých Ratíškovicích houkání a z rozhlasu se ozve, že je to „zkouška sirén“. Já ale vím, že je to i znamení pro „Klub 46“, aby nikdo nezapomněl na setkání na ratiškovském mlýně. Jeho členy jsou spolužáci a kamarádi, narození v roce 1946.

Podnět k založení klubu dal na srazu šedesátník v roce 2006 Miroslav Beránek a byl také zároveň zvolen jeho předsedou. Od té doby se schází pravidelně, a když si to přepočítáte, vychází to skoro na 120 setkání (musíme odečíst část roku 2006). Po každé se sejde 10 – 25 lidí a jsou mezi nimi také rovníci z Rohatce a Hodonína, občas přijedou i z Dubňan a Ostravy. Aby moc *nezatměli*, začíná se v zimě v 6 večer a v létě v 7 hodin. Konec bývá podle nálady – někdy v půl desáté, někdy se *jednání* protáhne až do zavírací doby. Nikdy nechybí čerstvě upečená buchta či chlebičky a o občerstvení se postarají po každé ti, kteří ten měsíc oslavují narozeniny, a je nutné poděkovat Fantovým, že takového pohostinství ve své restauraci tolerují.

Tento sraz ale není jediným setkáváním ročníku 1946. Asi sedm let

díky iniciativě Josefa Holečka, ženatého „na kolonce“, pořádají plavbu lodí z rohateckého přístavu po řece Moravě. I když je pokaždé před oficiálním zahájením sezóny, počasí zklamalo jenom jedenkrát, a dovolí i zakončení plavby opékáním špekáčků u táboráku. Petr Hnilica pořád rád fotí a už nějaký ten pátek také trvají návštěvy jeho sklepa, kde se scházejí ke konci roku na dobré víno. Několikrát byla parta spolužáků také na návštěvě u „*Vladika Dekara, kerý je hoděný tak do umělecka – maluje, kreslí, dělá betonové sochy*“, většinu svých děl má na zahrádce u Dubňan a nezapomene své kamarády i podarovat. Protože jsou v důchodovém věku, hodně se jich také sejde na *důchodcovských* zájezdech a dovolených.

V onom roce 1946 se narodilo 60 dětí a do začátku roku 1947 jedenáct z nich zemřelo. V současné době je jich u nás k trvalému pobytu přihlášeno 53 a jsou mezi nimi nejenom rodáci, ale také přistěhovavší se. I když jim letos bylo 70 let, což by v dřívějších dobách byli kmeti, jsou pořád plní elánu. O tom se můžete přesvědčit už po třiatřicáté při Pochodu kolem Ratíškovic, k jehož

hlavním organizátorkám od samého počátku patří Helena Vybíralová, Marta Kordulová a Marie Bardúnová.

Helena Vybíralová je ratiškovická rodačka po rodičích – narodila se v Bulharech a do Ratíškovic se s nimi vrátila ve svých 13 letech. V současnosti *diriguje* místní Klub seniorů (i když není oficiální předsedkyní), stará se o jejich kulturní vyžití pořádáním divadelních zájezdů, organizuje společné dovolené u moře a pobyty v českých lázních. Na ratiškovský pochod vymýšlí trasy a všechny projde, projede a prověří. V případě nesnáží nebo případně i vašeho ztracení je po celou dobu na telefonu. Připomínky k trasám a návrhy na nové jí dává i další spolužák František Vacenovský, který má objeté na kole daleké okolí Ratíškovic. Kromě něj mnohé trasy projížděla také další zdatná cyklistka Žofie Hřebačková.

K pochodu patří také Marie Bardúnová, jejíž povel „*špice na čáru*“ znají snad všichni účastníci, organizuje jednotlivé pochodníky a předává jim medaile. Její fotografie jsou mnohdy přílohou obecní kroniky, díky ní mohou Ratíškovjáci jet v pohodě a bez starostí nakupovat a stará se o všechny návštěvy poutních míst. Už od svých 20 let je také hlavní organizátorkou všech ročníkových srazů.

Do *Klubu 46* patří také Marta Kordulová, která už 37 let zapisuje události do obecní kroniky a se zajímavostmi seznamuje čtenáře Ratíškovického Zvonu. I ona patří mezi základní tým ratiškovského pochodu a každý z účastníků, aby na ten den nezapomněl, od ní dostane na památku medaili. Bez hlasu Rostislava Klimeše si ratiškovští fotbaloví fanoušci snad ani nedovedou představit žádné fotbalové utkání na našem hřišti a staral se také o hlášení a hudbu na pochodu okolo Ratíškovic. Koláčky Marty Lokajové pořád patří mezi ty nejvyhlášenější, Miroslav Beránek zase patří mezi hlavní organizátory všech akcí a srazů a má na starosti „*základ ročníku*“.

Takže až zase první středu uslyšíte houkat sirénu, počítejte s tím, že hodně míst na ratiškovském mlýně bude určitě obsazeno...

Irena Bařinová

Náhodné setkání ve Vancouveru

Ratíškovice, jako svou rodnou vesnici, mám velmi ráda, ale občas je fajn vyjet za hranice našeho státu a rozšířit si obzory. Proto jsem využila možná svých posledních prázdnin a ihned po státnicích odjela na studentský program Work and Travel do USA. Po 2 měsících práce jsme vyrazili na cesty a procestovali část východní, ale především západní Ameriky a to od San Diega až po Seattle. Rovnou jsme pak ze Seattlu přešli americko - kanadské hranice a na čas se usídlili v natolik vyhledávaném městě Britské Kolumbie, Vancouveru. Do Kanady jsme přijeli na tzv. Working Holiday víza, což znamená, že český občan zde může pracovat a pobývat legálně až 1 rok. Současná forma víz spíše funguje jako loterie a my se štěstím vyhráli.

Vancouver je město, kde se od hlady oceánu zdvihaají velké hory a kde prší až 300 dní v roce. Přesto se v průzkumech kvality života pravidelně umísťuje v top 10 jako nejlepší město pro život. My jsme přijeli na začátku října a zrovna v tomto roce byl říjen jedním z nejdeštivějších v historii, a přšlo 26 dní z 31. Ale i přesto jsme neztratili dobrou náladu a už vůbec ne touhu objevovat zdejší kraj.

Díky sociálním sítím FB jsme se dozvěděli, že místní česká komunita vytváří dobrovolnický spolek herců a jednou za rok inscenují nějakou hru pro potěšení svých rodáků. A protože

my máme kulturu moc rádi, ihned jsme zakoupili lístky a těšili se. V den, kdy se divadlo odehrávalo, jsme museli vyrazit s 2 hodinovou časovou rezervou. Chvilí totiž trvá, než člověk přejede z jedné části města do druhé. Při vstupu do divadla se na nás usmívalo spoustu česky mluvících občanů, kteří už v Kanadě žijí nejspíše řadu let. Doporučili nám svlažit jazyk českým pivem, které se prodávalo v místním „bufaču“. Zazvonily divadelní hodiny a představení mohlo začít! - Divadlo za Rohem zinscenovalo divadelní hru Švestka. Místní česká komunita si tak připomněla narozeniny jednoho z autorů a taky, že už je to 50 let, co se svět dozvěděl o geniálním Járovi Cimrmanovi. Představení bylo rozděleno do dvou částí. Nejprve

byly přednášeny Cimrmanovy životní příběhy a pak samotná hra Švestka. Na jeviště nastoupila postava Dr. Pavel Koplík. Mé srdce zajásalo, když spatřilo klučinu z Ratíškovic. Pavel neboli Rašín (jak jej všichni známe), rozesmál celé obecenstvo. Je to přece chlapec šikovný s přirozeným šarmem, ale netušila jsem, jaký skrytý talent v sobě ukrývá. Po představení jsme se dali do řeči a tak nás napadlo, že taková událost by stála za článek ve Zvonu. I když nikdo ostatní se nechytal, jelikož nechápal, co to Zvon je. A jak pravil Pavel: „**Ratíškovice jsou malé na mapě, ale velké ve světě.**“ A Ratíškovjaky, vždy nějak osud svede dohromady. Důležité je: Cestujte, poznávejte a družte se.

S pozdravem **Ulrika Tomanová**

JUNÁK RATÍŠKOVICE
Vás zve na

SKAUTSKÝ PLES

VE STYLU

COUNTRY

K tanci a poslechu hraje kapela z Prušánek:

KAPELA STARÝCH ČASŮ

SOBOTA 21. 1. 2017 OD 20 HOD. SPOLKOVÝ DŮM RATÍŠKOVICE

Hosté v country kostýmu budou oceněni perníkem!
Soutěž o nejlepší kostým - Slosovatelné vstupenky
Vystoupení skautských oddílů Trojka a Squaw
Fotokoutek - Bohatá tombola - Vstupné 150 Kč
Předplatné vstupenek na tel.: číslo 723 530 571 (Zuzana Hnilcová Ratíškovice 201)

PŘEDMĚ DĚKUJEME
PŘÍPADOVÝM SPONZORŮM
A DÁRCŮM ZA DÁRY
DO TOMBOLY

Plesová sezona 2017

- 14. 1. **Obecní**
- 21. 1. **Junácký**
- 28. 1. **Školní**
- 4. 2. **Krojový**
- 5. 2. **Dětský krojový ples**
- 11. 2. **T Machinery**
- 18. 2. **Hasičský ples**
- 25. 2. **Lidový ples**
- 4. 3. **Rockový**

Adventní čas v Mateřské škole Sluníčko

Tvořili jsme na Vánoce a jarmark

Zaspívali jsme si u vánočního stromu

Prodávali jsme na jarmarku

Tvořili jsme čertíky

Radovali jsme se z Mikuláše

Tančili jsme na jarmarku jako vložky

Ratíškovický Zvon

Obecní noviny v Ratíškovicích. Vychází dvoměsíčně. Ratiskovicky.Zvon@centrum.cz Řídí redakční rada ve složení: PhDr. Radim Štastný, Mgr. Lenka Ilčíková, Vojtěch Koten, Mgr. Jana Koplíková, Mgr. Blanka Kotásková a Václav Koplík. Redakce si vyhrazuje právo na krácení a odmítnutí příspěvků. Uveřejněné názory a stanoviska nejsou vždy totožné s názory redakce. Grafický design & typografie KAM Studio, Kyjov, tel. 606 348 058, kamstudio@kamstudio.cz, www.kamstudio.cz, tisk Vydavatelství Brázda, Hodonín. Náklad 700 výtisků. Registrováno Ministerstvem kultury České republiky E 12430. Vyšlo 13. prosince 2016. Uzávěrka příštího čísla je 23. 1. 2017.

Autobusový jízdní řád

Platí od 11. prosince 2016 do 9. prosince 2017

Hodonín	Ratíškovice	Kyjov/Bzenec	Pozn.	Kyjov/Bzenec	Ratíškovice	Hodonín	Pozn.
4:00	4:18	4:44	P	4:14	4:41	4:59	P
4:25	4:43	5:09	P	4:39	5:06	5:24	S, N
4:30	4:48	5:14	S, N	4:41	5:01	5:19	P
5:00	5:18	Bzenec	P	Bzenec	5:17	5:35	P
5:04	5:22	5:42	P	4:59	5:26	5:44	P
5:35	5:53	6:19	P	5:24	5:51	6:09	P
6:00	6:18	Bzenec	P	Bzenec	6:17	6:35	P
6:00	6:18	6:45	P	5:54	6:21	6:39	P
6:20	6:38	7:05	P	6:16	6:36	6:54	P, A
6:30	6:48	7:15	S, N	6:39	7:06	7:24	P
6:50	7:08	7:35	P	6:48	7:11	7:29	P, A
6:55	7:13	7:40	P, A	6:49	7:16	7:34	S, N
7:00	7:18	Bzenec	P	Bzenec	7:17	7:35	P
8:05	8:23	8:50	P	Vacenovice	7:22	7:40	P, A
8:30	8:48	9:15	S, N	7:24	7:51	8:09	P
9:05	9:23	9:50	P	8:14	8:41	8:59	P
9:10	9:28	Bzenec	P	9:14	9:41	9:59	P
10:05	10:23	10:50	P	9:49	10:16	10:34	S, N
11:05	11:23	11:50	P	Bzenec	10:37	10:55	P
12:05	12:23	12:50	P	10:14	10:41	10:59	P
12:10	12:28	Bzenec	P	11:14	11:41	11:59	P
12:30	12:48	13:15	S, N	12:14	12:41	12:59	P
12:50	13:08	13:35	P	12:46	13:13	13:31	S, N
13:05	13:23	13:50	P, A	12:54	13:21	13:39	P
13:35	13:53	14:20	P	Bzenec	13:27	13:45	P
14:10	14:28	14:48	P, A	Bzenec	14:37	14:55	P
14:20	14:38	15:05	P	Bzenec	15:37	15:55	P
14:30	14:48	Bzenec	P	13:44	14:11	14:29	P
14:30	14:48	15:15	S, N	13:59	14:26	14:44	P, A
14:35	14:53	15:13	P	14:26	14:46	15:04	P
14:50	15:08	15:35	P	14:34	15:01	15:19	P
15:05	15:23	15:43	P	14:46	15:13	15:31	S, N
15:10	15:28	Bzenec	P	14:56	15:16	15:34	P, A
15:35	15:53	16:20	P	15:04	15:31	15:49	P
16:15	16:33	17:00	P	15:24	15:51	16:09	P
16:10	16:28	Bzenec	P	15:44	16:11	16:29	P
16:30	16:48	17:15	S, N	16:14	16:41	16:59	P
16:45	17:03	17:30	P, A	16:46	17:13	17:31	S, N, C
17:15	17:33	18:00	P	16:51	17:11	17:29	P
17:20	17:38	Bzenec	P	Bzenec	17:37	17:55	P
18:15	18:33	19:00	P	17:24	17:51	18:09	P
18:30	18:48	19:15	S, N, C	Bzenec	18:37		P
19:15	19:33	20:00	P	18:24	18:51	19:09	P
20:30	20:48	21:15	B, S, N	18:46	19:13	19:31	S, N, C
20:45	21:03	21:30	P	20:34	21:01	21:19	P
22:30	22:48	23:15	S, N, B	20:46	21:13	21:31	S, N, B
22:45	23:03	23:30	P	22:37	23:04	23:22	P, S, N, B

Vysvětlivky:

A nejede od 23.12.2016 do 2.1.2017,
od 3.7.2017 do 1.9.2017

B nejede 24.12.2016 a 31.12.2016

C nejede 24.12.2016

N jede v neděli a státem uznané svátky

P jezdí v pracovních dnech

S jede v sobotu

Recyklovat je nejen správné, ale také snadné

Do jedenáctého roku fungování vstupuje v roce 2016 v České republice systém zpětného odběru a recyklace vysloužilých elektrospotřebičů. Je to stejný systém, jako ve zbytku Evropy. Každý z nás může díky němu zdarma odevzdat svá vysloužilá elektrozařízení na místa odběru s tím, že budou řádně zrecyklována.

ELEKTROWIN, největší český kolektivní systém pro sběr a recyklaci elektroodpadu, už vytvořil na 13 000 míst zpětného odběru. Jejich prostřednictvím lidé odevzdali téměř 15 000 000 vyřazených elektrospotřebičů o hmotnosti více než 245 000 tun.

Dosloužilo i vám doma některé elektrozařízení? Nevyhazujte je do běžného komunálního odpadu. Odložte je na sběrné místo, odkud bude odvezeno k ekologické recyklaci. Získané suroviny dále poslouží při výrobě nových spotřebičů.

Sběrná místa, kam můžete vysloužilá elektrozařízení odložit:

- **Sběrné dvory měst a obcí** – na nich můžete spotřebiče odevzdat bez ohledu na místo bydliště.
- **Prodejny elektro** – prodejci jsou povinni převzít staré spotřebiče při nákupu nového zboží systémem „kus za kus“. Podle novely zákona, která začala platit na sklonku roku 2014, musejí obchody s prodejní plochou větší než 400 m² odebrat i malý spotřebič, jehož rozměry nepřesahuje 25 centimetrů, aniž byste byli nuceni koupit si nový.
- **Vybrané servisy** – rovněž odebírají spotřebiče k recyklaci. V rámci projektu „Jsem zpět“ www.jsemzpet.cz můžete dokonce pomoci dobré věci. Pokud přinesete starší, ale stále plně funkční elektrospotřebič, a ten projde přísnými zkouškami, můžete ho věnovat některé neziskové organizaci, například Fondu ohrožených dětí.
- **Dobrovolní hasiči** - se sběrem spotřebičů pomáhá také už více než 1000 hasičských sborů po celé republice.
- Města a obce podle zákona musejí nejméně dvakrát ročně zorganizovat **svoz nebezpečného odpadu**, do kterého patří i vysloužilá elektrozařízení.

Společnost ELEKTROWIN také organizuje akce, při nichž můžete za odevzdaný spotřebič získat dárek – například v podobě slevy na vstupném do ZOO nebo do muzea.

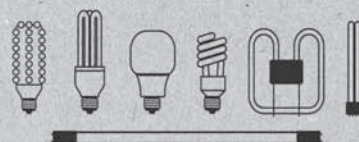
Sledujte proto pozorně internetové stránky www.elektrowin.cz a facebookový profil Recyklace je legrace, kde najdete vždy aktuální informace.

www.elektrowin.cz • www.jsemzpet.cz

Svítím vám dlouho.
Až dosloužím, patřím
do sběrné nádoby.

Odevzdejte
nefunkční zářivku
ZDARMA
do sběrné nádoby
EKOLAMP ve sběrných
dvorech, úřadech
a obchodech.

Do sběrné nádoby patří

kompaktní úsporné zářivky, výbojky,
lineární (trubicové) zářivky do 40 cm,
světelné zdroje s LED diodami.

ekolamp

EKOLAMP s.r.o., infolinka: 810 888 100, www.ekolamp.cz